

אונקלום

ויקרא ד ה ויקרא

נו

כָּא
וְשָׁמַעַתלֵ) חִילָּה
דִין וְסִלְמָה
לֹן הַיּוֹנָן
מְלֹרָה, וְמַ
לְמָרִים הַיּוֹן
עַיְלָה. כֶּבֶשׂ
לְרִיךְ בְּמַה
כְּהֻזּוֹן לְצָדָקָה
פִּירּוֹס כָּגָן
כְּרָלְכָ"ד וְ
כְּפִינְיָה
מְעִיכָּה לְמַעַן
צָלָג צְמַעַת
סְכָטָוָן⁽²⁾
קוֹל הַלְּסָה
כָּגָם פְּסָפִי
דִּין⁽³⁾ הַמְּ
כְּפִינְיָה
בְּפִרְקָן עַיְן
סְגָר בְּלָל
הַלְּגָה מַפִּי
כְּמוֹלָה טקְנָה) נְסָמָה
וְסְמָמָה, הַלְּגָה
מְנִיעָמָה, הַלְּגָה
מְפִי עַמְנוֹן,
מְפִי הַמְּלָרִיס
הַקְּמָפָס
הַלְּפָנִים, הַלְּגָה
מְפִים
הַלְּגָה, הַלְּגָה
מְפִי ט

רְחַטְּפָתָא בְּאַצְבָּעָה וַיְתַן עַל
קְרִינָת מְרַבְּחָא דְּעַלְתָּא וַיְתַן כְּלָי
רַמְהָה יְשֹׁוד לִיְסָרָא דְּמְרַבְּחָא:
לְהַזְוֹת כְּלָי מְרַבְּחָה יְעִיד בְּפָא דִי
מְתַעֲרָא תְּרֵב אַמְרָא מְנַכְּפָת
קְרוּשָׂא וְסָק פְּהָנָא יְתַהְוֹן
קְמַדְבָּחָא עַל גְּרַבְנָא דִי וְיִכְפֶּר
עַלְזָוִי כְּהָנָא עַל חַוְתָּה דִי חַבָּב
וְיִשְׁתַּבְקֵךְ לְהָה: אַ וְאַנְשָׁ אַרְיָה חַוָּב
וְיִשְׁכְּעַ קָל מָוֵי וְהָוָא סְהִיד אָו
שְׁנָא אוֹ זְדֻעָ אָמָלָא יְתוּ וְיִקְבֶּל

הַחַטָּאת בְּאַצְבָּעָו וְנַתֵּן עַל-כְּרָנָת
מְזֻבָּחָ הַעַלְהָ וְאַתְּ-כְּלִידָמָה יִשְׁפֵּךְ
אַלְיִסּוֹד הַמְּנוֹבָת: כְּ וְאַתְּ-כְּלִיחְלָבָה
יִסְרָא אֲשֶׁר יוֹסֵר חַלְבֵּה-שָׁבָן מְזֻבָּחָ
הַשְּׁלָמִים וְחַקְפֵּר הַפְּתָחָן אַתְּ
הַמְּנוֹבָתָה עַל אֲשֵׁי יְהוָה וּבְפָר עַלְיוֹ
הַפְּתָחָן עַל-חַטָּאתָהוּ אַשְׁר-חַטָּאתָא וְנַסְלָח
לְזָה: פְּהָה אַ וְנַפְשָׁ בִּירְתָּחָטָא וְשָׁמַעַת
קוֹל אֱלֹהִים וְהָוָא עַד אָוֹ רָאָה אָוֹ יְדָע

דְּשָׁעַי

(לֵ) בְּאַשְׁר יוֹסֵר חַלְבֵּה חַבְשָׁבָה. צִנְעָרָבוֹ לְיִמְוֹרוֹ
צְלָלִיכָּה, הַרְחַמְתָּה כְּסִיכָּה צְלָבָה טְבוּמָה הַלְּבָס
עַס הַהְמָוֹרִין (הַלְּבָס: עַל אֲשֵׁי דִי), עַל מְדוּרוֹת
סְהָבָה⁽⁴⁾, סְעַמּוֹת לְבָס, פְּוּחִילְיָה⁽⁵⁾ צְלָעָה⁽⁶⁾:
(ה) וְשָׁמַעַת קוֹל אֱלֹהִים. צְדָצָר בְּכוֹה עַל צְוָאָה,
סְבָבְזָוָרָוּ בְּגָוָה בְּלָס. יוֹדֵעַ לוֹ בְּנָדָות שְׁנִיאָד לוֹ
וְלֹא עַל קְרָנָנוֹ דָּס: אַ פִּינְסָטָמָו וְסָוָה: הַסְּלָה הַוְּנָקָלָם

מה) רַיְן בְּ מִינּוֹת סָלָנוֹ מְקוֹסָרִים יַד לְוָמָר הַסְּלָה
צְלָנָן הַסְּלָה כְּמוֹהָ, כִּי הַסְּלָה סָמָךְ דְּגַר בְּלָעָן יִמְיָה, וְלָס
סִיסָּה הַוּמָר כְּן סִיסָּה פְּלִיזָּטוֹ הַסְּלָה קַוְיָד מִן סְכָמִים צְסָוָן הַסְּלָה
סָלָה, הַגְּלָל הַסְּלָה סָמָךְ נְלָסָן וְרִיסָּה, כִּי הַסְּלָה נְלָסָן
יִמְיָה, וְסָוָה כָּלָל דְּגַר בְּמַטְוָן וְטַנְיָהן הַסְּלָה, וְסָוָה מָס
סְהָמָר מְלוּוּמָה הַסְּלָה פִּי הַפְּנִיסָּה הַמְּלָטָבָה וְנוּן, וְנוּן
סִיסָּה פְּלִיזָּטוֹס הַסְּלָה צְלָעָה⁽⁷⁾ צְלָעָה⁽⁸⁾: אַ וְמַגְנוּמוֹ הַוְּנָקָלָם
וְלֹא עַל קְרָנָנוֹ דָּס:

אור החווים

סְפָלוֹת, וְחוֹק חַיְצָן עַל בְּגָנָתָה, וְפְרִישָׁי וְחוֹן
חוֹיְצָן עַל בְּגָנָתָה, הַסְּגָנוֹן כְּסִים גַּמְלִי כְּסִטְוָרִין
בְּהַלְּגָה וְגַעַן, וְגַרְחָה כְּיָלָה כְּסִוְתָּה צְלָלָה
חַמְפָעָה קָלָג וְגַרְחָה, וְגַרְחָה כְּיָלָה כְּסִוְתָּה צְלָלָה
כְּמַעְלָה כְּנָעָלָה מְמוֹנוֹ שְׁחִינָה עַלְיָה קְרָבָן וְזָעָט
שְׁכָנוּנָה וְזָהָרָה וְסָוָה וְסָכָה שְׁקָר עַיְלָה. כִּי
שְׁכָנוֹנָה שְׁחִינָה שְׁחִינָה עַלְיָה סָוָה שְׁזָעָט עַלְיָה
סָכָה סָכָה שְׁחִינָה שְׁחִינָה שְׁחִינָה וְזָהָרָה וְזָהָרָה
(לֵ) וְחוֹיְצָן עַל זָוָן כְּבָזָוָעָה וְעַל בְּגָנָתָה עַס זָוָן

חוֹקָס וְמוּבָפְנִים וּכְוָן:

(ח) אַ בְּיַהְנָה. נְדוֹק מְלַעַת נְהָמָס עַיְן לְמַר
כְּיַחְנָה צָלָג כְּוָה נְוָמָר הַלְּגָה כְּיַחְנָה
חַמְפָעָה קָלָג וְגַרְחָה, וְגַרְחָה כְּיָלָה כְּסִוְתָּה צְלָלָה
לְכָבָנִישׁוֹ הַסְּלָה נְגַד צָלָה רְלָסָה לְכָטָעָה דְּזָהָב
לֹא לְחַסְוָה, כְּיַחְנָה וְסָלָה וְסָלָה מְמָנוֹן צְלָעָה
שְׁכָבָנָה, וְעַל כְּפִירָטוֹ קְרָבָן עַלְיָה כְּבָנָה צְיָה
כְּיַחְנָה סָוָה וְזָהָרָה פְּקָרָוּס, וְהַסְּמָעָס קָלָג וְגַרְחָה
תְּחִיהִיאָ צְקָרָבָן, וְזָהָרָה צְקָרָבָן וְהַלְּגָה בְּלָל
שְׁוֹרָה שְׁוֹלָה וְזָהָרָה כְּזָהָרָה צְלָלָה צְלָלָה צְלָלָה
יִתְּגָּהָר עַל זָרָק מְסָה הַמְּלָרִיס צְפָרָק צְבָעָת שְׁעָדוֹת
(לֵ) וְחוֹיְצָן עַל זָוָן כְּבָזָוָעָה וְעַל בְּגָנָתָה עַס זָוָן

אור בחדור

נְכָה, הַסְּלָה יְסָמָךְ סָמָךְ פְּטָוָה. קְנָה) גָּמָס שְׁפִינְתָּה מְתַפְּלָה סָוָה בְּגָנָתָה, נְדוֹק שְׁמָסָה גָּמָסָה צְעַם סָמָטָה.

(A) זָהָרָה זָהָרָה

(בְּגָנָה זָהָרָה זָהָרָה)

(גָּמָס זָהָרָה זָהָרָה)

אוניברסיטה

אם-לוֹא יִגְדֵּן וַיָּשֶׂא עֲנוֹנָן בְּאוֹ נֶפֶשׁ
אֲשֶׁר חָפַע בְּכָל־דָּבָר טָמֵא אָוֹ בְּנִבְלָת
חַיָּה טָמֵא אָוֹ בְּנִבְלָת בְּהַמָּה טָמֵא
אוֹ בְּנִבְלָת שְׁرֵץ טָמֵא וְנָעַלְמָם מִפְנֵז
וְהָוָא טָמֵא וְאָשָׁם בְּאוֹ כִּי יִגְעַל
בְּטָמַאת אָדָם לְכָל טָמַאתוֹ אֲשֶׁר
יִטְמַא בָּה וְנָעַלְמָם מִפְנֵז וְהָוָא יַדַּע

לטמן צדקה

(ח''): א) נפש אשר תגע וגוז. ולמהר כטעמלה כזו יહלך קדביס ה' ייכנס למקדים, שכורן דבר שחזוינו כרכז', גומכת צנויות (יח' - יח' נדרם כה: וגעלם ממנגן. כטעמלה כ' (יח': ואישם. גהילת קוזם ה' צניהם מקדים (יח' - צנויות (יח'): ג) בתרמת אדרם. זו עומרת' מות (יח' לבל טומאתו. ז' לרשות טומלה מגע און חוץ (ט'': אשר יטמא. נלוות' כונגע בוגעל נלב (ט'': ב').

כטוטם טמצעין יהומס צצועה סףיה, תלג' האצערו טבון מיל' "קליל" יטיכס סטמע צצוקן צקנ' תלוי וילג' נטללה, וכחלה צל' צצועה פטול סוף, ג' מהומרו וסוח' עד נטמע טוב דצל, טבון כבד עד וככבר ידע בעלות צצעה צמצעיןן ה' מות, תלג' כטמצעיןן ה' מות קלח' לתמעץ יטודע נל' עזרה (כגון למחר) יטול' ויעיר', וה' ידע סוס עדום ומילחים ליט' חייב' (רא' ס'), עוד נל' לנויד הא' 7' מהומרו קאצערו פיטו'ו קפנישו ה' מותו נפרות, תלג' כטשומד על קייעם הנטיס ווילר מסצע'ני הי' נטליס, ה' ע' פ' זיט צמוכס ב' סיודו לאנד' פטוליס (נח''): ב' ר'נוו' לנויר זיט' הי' קור' צדרכ' וסוח' מלמדמיין נל' זווע' כרכ' ה' פיטו' צצוגן סיינ' לומ' עלי' ווילס, מס' ע' כמו שנרגלה גאנזקספה לר'זונג מספטו'ו סקמוכ' צכל' מה' צפפס סוח' גאנטער, על'oso יטאלר סטטס וטבון לאטטול' (סוח' מוכנסים גמ'') וכל' וויל' חקר' מן' הנטו', תלג' צח' נל' מלהן מיט' דמס' טמאלר פיטס' 'ו. וט' ס' קינ' דיל' מ' מקדים, וויל' ה' קדילם מרומות, וויל' ה' נגי'ת קדביס' וכדום' (רא' ס'): ג' דוק' טומלה געעל' ממן' גאנ' צבנ' צגעט צבנ'ל סקט' וויל' נגנלה, תלג' ה' געל' מאנו סטאמ' נונן סטאמ' עט' סטאמ' ניט' קאנדר, וויל' קאנ' צבנ' וויל' סטאמ' פטול' זוח' וויל' צלמים פטול', וויל' דל' גרב' יטמעה'ן תלג' כל' עקי' צאנלאה צאנלאה צמוטו' ופנטומם האטומיס ה'ס' קיטיטו', ומליך מל' מומחו' וויל' טמאל' צמוי'ר ה'ו, תלג' וויל' מוקוד' מעלה' וויל' עטמאל', דוק' צאנלאה ממן' סטאמ' נט' (ד') לר' נלו' דוק' מט' עטמאל', תלג' ה' לאס' וויל' סטאמ' נט' וויל' סטאמ' נט' גאנטער צטאמ' נט' גאנטער צטאמ' נט' (ה') ג' סטאמ' מט' עטמאל' ה' לאס' וויל' נרטונ' צט' טומלה ציטנס' מט' גאנ' לאס' עט' וויל' נגע'ו' צט' (מ' ל'): ו' פיטו' ג' טומלה מט' עט' וויל' קאנ' מיל' צטאמ' ה' לאס' וויל' סטאמ' נט' (מ' ל'): ו' פיטו' ג' טומלה מט' עט' וויל' קאנ' מיל' צטאמ' ה' לאס' וויל' סטאמ' נט' (מ' ל'): ו'

אנו מודים לך

וחיהיג, וכיוון שריטותם של כפריים נציג דין וככזובען
בכל גפוי דית דין למדין מהבאות צמי' ה' הס נבצט
גפוי חינך, וכמכלול יגן צדינו כל רמא"ס מורי

וְכֹל
בְּנוּמָה
חַלְמוֹר
בְּלִמּוֹזָה
גַּזְוֹרָה
חַפְרֵז
חַלְמֵז
חַמְרִיס
חַיְמֵן
חַיְמֵן
חַמְרִים
סָכוֹם
חַיְמֵן
מִפְרָז
צַחֲנָלִי
צַמְרָלָה
יַמְסָךְ
מַעֲמָסָה
נִכְנָן
נְטוּנוֹת
סְחָלָנוֹת
לְכִיּוֹת
נְפִירָס
לְרִיכָּס
פְּלִמוֹז
הַלְּוִוָּן

(8)

Sofr, Mosf, 1762-1839

ספר
שאלות ותשובות
חתם סופר

לטולא זרבנא גדוֹל מרכן שמו
רבי משה בחרב רבי טהראל סופר צלה"ה
אכ"ז ור"ט בק"ק פרשיות והמחה

אבן העוזר ח"א

הודפס לראשונה בפרענסבורג
בשנה וקמיה הסופר במתנו לפק (תרי"ח)

עירה בע"ד יצאה לאור עולך ברוב ימי' והדר
בנהנה טהורשת, הערות היינס משביר רבתהש ראשונים ואחרונים,
ופתהסתג מטבחות יהודו הוספות והשלשות ועוד ומה מעלות טבות
כאשר עדי הקורא הדרונה מישרים

ע"י המשנה
ע"ה דניאל ביטון ס"ב
בעיה"ק זודמלט טנגב"א
שה תשע"א לפ"ק
סיעע דמן התמא"ר להזאת סדרת
יע"י ישיבת "אורות התשובה" הייזלט ח"



סימן ק

[נמצא אחד מהערדים קרוב להכללה]

מהחותם בעידי חתימה שאין בו חשש זיהוף, כי מן התורה נkirrho עדותן בב"ד, הרי אנחנו כולנו יודען שבא מיד בעלה לרדה, אעפ"י שלא ראו עדים המסירה הרי בולו עידי מסירה ומגורהת למפרע משעת המסירה, שהרי הוא אבל נמסר לפני עדים. ע"ש בפנים הרי מתייר אשת איש לעלמא על אומדנא מבורתה הלו, כען אומדנא דוחובל וחבל, עיי' סמ"ע ושם"ך סוס"י צ. ולא עדריף ערי ערוה מעדי ממון הדא מדבר דבר יLEFT, ומכ"ש היכי דליך הכהשה מסברא לא ערי עדים כלך רק בגז"ה דבר דבר בגין א"כ דון נינה ומיניה ומג"ל להחמיר טפי ודבר זה יבוא לכאן א"ה עפ"י דברי ח"ר רשב"א קידושין ס"ה ע"ב.

ובhab בתשרי ריב"ש סי' תעט"ט על מעשה שהאב הכנס חכת קטנה לחופה והיעדו ב' מהערדים שהחנן נתן הטבעה להבת במעמד האב ואמר הר"ה בתך מקודשת לי ושתק האב ושות רצוי לבטל הקידושין שהרי האב לא הושט אצעע הבת כמ"ש תוס"י על זה. כי ריב"ש וויל נראה לי שגם אלה שניהם מעידין על הקידושין שהרי אעפ"י שלא הושיט האב אצעע הכללה, מ"מ כיוון שהי שם סמך להכללה כמו שנראה מעודות וזה מין שם בתו [לקידושין]. מסתכא לקבל היא הקידושין, דאל"כ מאי בעי התם. ואם כן הוי לכתקדשה מדעתו וכו', אותו הושטה אצעע כתובא אלא שאמרו חוספות הדහשתה אצעע גידרא הוות אמר קבלי קידושין כמו פסירת מפתח דכמה כמו חזק ונקי. וכש"כ שאם הושיב הכללה באפרון והזמין קהל לבוא לקידוש בתו ועמד בסמוך לה, ואמר [לה] החתן הרי בתן (רעקלין) [דעלין] מקודשת לי והוא קבלה קידושין בפניו כאשר הזמין לה דידי בך וכור' כשי' בנדון והשהזמין והכינה (היא) [הו] לבן ועמדו שם בשעת קבלת הקידושין ושתק ויצא[ו] ממש כלם לדעת שנתקדשה קידושין גמורים דהווה כתתקשתה מסירה בפנינו, זו"א, אלא כל שהגט יוצא מתחת ידה

ל

סימן ק

א. ראה נדון בפ"ג בש"ת חותה ואדר סי' ט והובא בקצרה במת"ש אה"ע סי' מב סק"ב.

ב. הבהיר הרב"א אה"ע סי' ה' סע' ג.

ג. נתעוררתי לריב"ש שם ברבבי שבתום שלפעית ל"ט מה טבת הרב"ש בשם והשיטה אצעע גידרא הוא באימר לה לקבל קידושין זימא דעתו מעתה הדעתן סי' רג' (ונ"ש) חותמת הדעתן סי' רג' גם חותמת לא הראה אדה בזום הדעתן.

ד. ע"ש בתחילת התשובה והמעשה היה באשכנז.

לי והיל הפסוקים
ו (סע' ד)
יש עדר א כמ"ש
ז השבת (מייחסות
ז והבנתי)
י' שכון ייחשב
שת אבל זואר שם
במייחסות זמיר סוף
וזיל דהא זו דאפי'
שם אלא על מנגג
ינו הניל א חשו זום ידים.
זודים. ז' משה לכל גבר
מנו בכל גפ"ד"מ.

שאלות

בן-הוזר חלק א

ותשובות

(16)

כמו זה חן עיריה יה
מקודשת ע"י ב' חזקה
עשה בעילתו בעילת
חזקת מכה רובה דרכו

[עד שרא]

והנה דברי הרא"ם
החכמה דהכין
בקידושין סי' תקל"א:
הפסיק בין הנערה ובין
את מקודשת לי ואוד
באצבע [שלחה], ועד א
כי הפסיק הפרין בין
באוד שם ורא"ם ור"ת
החכמה מהשובה ראי
מושית ונראה יכול לו
בדאמרין בגטן ובקי
עדבי ביאה. ואחר שעז
בשם הרא"ם סי' יט'
המגרש תש"י מהר"ם,
אהר"ם, ורבים טrho
ספק דפיגני שהרי מ
נאמן ביהו דפיגני,

[חן חן עדי יז]

דרagna בפרק המגרש
בתשרי מי"ז
שהשליך לתוכך חיקו
האריך בזה ובתוכך זה
יחור דاش בענורתה מ"
גת אבל אם נתקדשו
ומסיע וגדולה מזה
לקידשה בסוף בכסף
כיוון שלא מכם
בסוף השמיים המדרפים
אל עלי ואומה שניערה
ונוסף על הנ"ל נכנס נ
בצע אכזרתו אף היא
לחחמיר להצרכה גט
דני

והנה אין ספק דפיגני
יחור וכו', דל

חיש קידושין בשילוח סבלנות

7. **הנה בתורת הדשן סי' ר"ז** מתייחס דברי א"ז וד"ח
ורא"ם לרדרשי" קידושין ג' ב ד"ה חוותין
ובஸבולנות היישין שקידשה בהסבירו עצמה, אך
שלוח השלהה בפני ב' עדים באופן שנודע לנו שלחה
הஸבולנות אף"י שהשליח מסר בינו לבין עצמו
מקודשת לרשי"י ווי"א אף"י שלוח ללא עדים והב"ש
ך"פ ע"ז ע"ד, וא"ב מה שהיחס ריב"ש הבא בס"י
תעת"ק לקידושין הינו משומש שאחנו כולנו יודיעים
באומדנא דמוכח בראצוי האב ע"י שהושיבה באפרין

ת. בש"ח אמרו דוד ס"י סבר העדר על דברי רבינו ביהל': דא"כ א"כ כל עדים ראן הקידשין, ובחותה א"ר בתבז' מהן להחמי, ולא
להקל, ומה שבבא הזה "משות הריב"ש דאן זריך שיאבר לה כנסי שטר חוב זה
לקבל קידשין ומכאן לה בשיעור הקידשין, לדעתו נ אמרה ראה בכל, ראה שערס פטור לה וזה מושת להעשרה שליח, בס"כ
במשיט"ע ו/or' סי' ר"ז ר"ה צ"ע' הגות' מ"ש בזו הריב"ש בעצמו סי' רס"ז
דבעינן דעתה אי לא ידע העדים דעתה אבל קידשין דעתה האילו רוחה איזה
במשנה בפי"ז ברבינו בנטשי דרבנן הדריש הבנים ברוחה, נטה"ז אבל דצל דחקון חול בעין דראייתא הנקן, ובשראו העיס' עשרה האב
אלג ביה עוזה ברוחה, עוזר"ל זטמא הריב"ש ס"ל דא"כ כל עד שאמור האב לרבנן, הרוח שבעל דבורה (על' סי' ל"ז בתק"ז)
כ', אבל אין מבל זה ראות שטמן לה הקידשין בין ישבאו לדזה ברה, דהרי לא פ"ע בקאי בדיני קידושין כ', ומ"ש החה"ס מבחן רב
המסדר התקין בדיני קידשין, לטעין אין מטה עופ" עדות בדיעת רמי שיעשת הכל ביה ע"ט
שיטה את עטף קידשין של החת"ס דוארטיא בזרה מטה, ז"כ גם בש"ח מ"ד"ס שיק הו"ט ס"ג, וחוסך, אבפל ניאז ובין אדעתה
ודבוי באו להחמי ונעשה ביה כל העדים בפרק שעישין בשיעור הקידשין, לא נטע מזוקה, והוא לבלהש ברוי נזימה שאינה נאמה להכחיש,
מיוז הדעת זוקא בזיה שזחאקה היא נזימת, אבל אל לא זה שזחאקה או חזרה, ואבלי יטמא דמות שזבונת תחת החופה תי הוחקה ע"י
עטפה מ"ט זוקה רק חזק שזבונת לקלט, אבל איש חזק שזבונת שקלת, ואבלי חזרו בתה, ואבלי זוקא זוקא אין זטמא זוקאין בס' זה החזק שזבונת
מכה ברובך אדרמן יטמיה הבטס ואטירום מ"ט זוקה ע"ז' נ"א, מ"ט חיט לאחר שזבונת מזחח החופה, אבל בגע שארוד בתנית הקידשין
אם לא רואו התנית לא החזק אין בשטף זוקה שזבונת נון לה, והזימה נאמתה להחמי, וא"כ או בשיעור הקידשין לא חז קידשין בעדים
ולא מטמי הקידשין, ואבלי זטמא אטידנא והזימה שזחאקה היא ארא"ב אטוי נונן לה כלום ובמה התקירע, וא"כ ביה' אטיל החדרבי
בזיה דלא טמי הקידשין, ואבלי זטמא בזיה' דטמי ביה', חיט זוקא אם רואו את' בזבונת הקידשין בזיה' כי אטטם בבר פקפני
ראפ' בטה"ג י"ל דלא מטה', דאטחן זז עישן הקידשין, וא"כ פטישא דבעין שיריא העיס' החזקה מטה, ע"ז. אטיל הבר"א העיס'
ז'יל בספדו פיזורי אטרא שטמא דלודוט ש לטמא על דברי החת"ס, דטמי שזקודה מטערס וטערס וטערס וטערס וטערס הרכבה הבנת
לחחמי ותבונת ביה וונברת אף להעטמים מתחז' לטמאם החופת, י"ל ואבלי שטבנין חוי בילם פטולס, הרי נט הטלבים בחין בזטראטס
געישס עדים, מעט אן פטולס, ע"ז אטיה"ג בך ד עט' ניסן.

[גדר עוזות בגורושים ובקדושים]

ונדי פשוט אי לא נתרצה האב הוה הנתינה לילד
הכלה הקטנה כנוננו לאיש דעלמא, וממלא
אפי' נתרצה האב אך העדים שראו הנתינה לא ידעו
שנתרצתה ה"ל כמקדרש בלבד עדים שאין חושין
לקידושין, רמתעם זה לא מהני מקדרש בעדים
נחאים אחריו גדר והאשה לא ידעה, אפילו שמעו
העדים שנתרצתה בקידושין, וגם עתה עדין עמודה
בדיבורה שנתרצתה, מ"מ אין קידושין כי אשה
ידעתה שאין קידושין י"ל לשוחק אמרה בן כינון שאין
העדים שנתרצתה י"ל לעדיה עופ"י שהאשה צוחת שאינו
כאן שבאמת נתרצתה מ"מ העדים אינם יכולים בלא
על זה שהרי לא ידעו מחשבתה וה"ל מקדרש בלא
עדים, עין זה בחוי' ורש"ב א קידושין מ"ה ע"א וחוי'
ריטב"א וחוי' מהר"י טראני שם.

74

קידושין חופשין בה, ולהר"מ הוה רק ספק אבל בגוף החדר לא פלגי לפע"ד והר"מ לא יתולק על סברת דבר דבר מממן וכל אומדנא שמצויאין בה ממון,ogenous חובל ונחבל שכחתי לעיל הרי היא מקודשת, אלא דס"ל הן הן עדי יהוד לא דמי לחובל ונחבל משום דברענן לזה תרי חזקה מכח רובא רוב אנשיים אינו מעמיד עצמו כשייש אש בנענותו ולבו גס בה, ורוב מאוחן הרוב אין עושין בעילתו זונת, וכשיחסר אחד מאלו אין כאן קידושין. וא"כ לו היה שהיה בזה האיש שניהם יחד שבא עליה וקידשה מ"מ העודים לא ידעו זה וה"ל מקרש بلا עדדים וזה סברת הר"מ.

אבל בעוכרה (דר"מ) [דר"מ] שראו הטבעה ביד המקדש וכרגע אה"כ וראותו ביריה ושמיונו הרי את מקודשת לוי ואחר לא הי' ביןיהם דעתו שעי' מכווצע בא הטבעה לידי, א"כ זה הוה לחובל ונחבל בלי ספק דמותיאן ממון ומתקדשת בוג. וגם הרא"ם יודה לר"מ באמרו נכנס לק Rash ולא רוא שום טבעה בידיו ולא בידיה אין כאן התחללה הרי גזים אין ולא עביה. ע"כ אם קידשה בחדרה מ"מ העודים לא יכולו להיעיד וה"ל מקרש بلا עדדים.

[עדי הבמנה]

ו⁷ותשו' הרשב"א סי' תש"פ אינו עניין לדרא"מ כלל, → הדתם לא ידעו העודים אויל אשה אחרה היתה שם בחדור ולאotta האשה נתן האטרוג והיא נתנו לה ול"ר לאומדנא דחויב ונחבל כלל. ומתרשי רשב"א סי' אלף קע"ט נזכר אחר זה אי"ה. אך נזכר מדרבי מהרמ"פ (סי' לב) דמייטי רמ"א (סי' מב סי' ט) שהכמין עדים והוא מכחשת היל' הווחוק כבור וחושטי' לקידושין כמו בממן כי האי גוני, טרם אמר בר מסברתו אומר כי זה לי שלשים שנה ונתקשיתי על הרמ"א שהעתיק דין זה כפשוטו, ולכארה צע"ג. ובכל שנה בלמרי שבועות עם התלמידים אמרתני קושיא זו ומה שחרצתי בתשו' א' שנת תע"ד לפ"ק והוא זה, דבר, שבועות העדרות (ל, ב) אכרינן ולא מיחייבין אלא בתביעה ממון לא באיסור והיתר כגון שפלוני כהן או בן גורשה וכי האי גוני ויליף ליה מרכתיב או רואה או ידע בעדות המתקיימת בראיה בלבד רדעה וידעה ללא ראייה אבל ראייה לא משכחת ליה.

ו⁸הנה לפי הניל' משכחת [לה] בדברים שבערוה ידיעה بلا ראייה אך ראייה بلا ידיעה לא

כמו הן הן עדי יהוד הן הן עדי ביהה והיא מקודשת ע"י ב' חזקה חזקה אש בענורת חזקה לא שעשה בעילתו זונת ובודאי קידשה והיינו חזקה מכח רובא ורובא עבורי הכה ה"ן רובא מקדרשי ע"ש.

[עד שרואה דבר המוכיח]

ו⁹הנה דברי הרא"ם הללו הן הנה דבריו שבספר החכמה דהביא מרדרבי בשם פ' הא�מר בקידושין סי' תקל"א שם מעשה בפרין אחד שגופו הפסיק בין הענרה ובין העדים ושם עשו כ שאמר הרוי אחד מקודשת לי ואח'כ ראו אותו הטבעה שלו באכבע [שלה], ועוד אחר ראה הנינהה וא' לא ראה כי הפסיק הפרין בין לבן הענרה. ועל זה פלפלו באורך שם רדא"ס ור"ת ור"א מביהם. ובסוף כתוב בס' החכמה מהשוכבת רא"ם הניל' דאם עד רואה דבר מוניה ונראה יכול להעיר באלו ראה גופ המשעה כדאמרין בגטן ובקידושין הן הן עדי יהוד הן הן עדי ביהה. ואחר שהעתיק המורובי דברי ס' החכמה בשם הרא"ם סי' המורובי בעל הספר לעין פ' המגרש השו' מהר"ס, ההינו מהר"ס מר"ב ר"ל דפליג אהר"ס, ורבים טרחו לישיב דלא פליג. והנה בלי ספק דפליג שהרי משמעות לשון מרדכי תלמידו נאכן ביהו דפליגני, אבל بماי פליגי אבא אר אי"ה

[הן הן עדי יהוד הן הן עדי ביהה]

ו¹⁰דרגה בפרק המגרש סי' חנ"א והוא ג"כ באריכות בתשו' מי' ריש הל' אישות במעשה א' שהשליך לתוך חיקה ונגירה והפלילה הקידושין, האריך בזה וכותך הדברים כתוב שאפי' הן הן עדי יהוד וASH בענורת מ"מ אינו אלא להחמיר להצרכיה גט אבל אם נתקדשה חפסי בה קודר' שני' מספק ומסייע וגדרלה מזה אם חז'ו סהדי שנכנס עמה ל夸שה בסוף בכסק' לא רוא שקידשה לא בעי' גט כיוון שלא חז'ו מכם שקידשה וכו' ע"ש האי תיבה בסוף השmailto המדפים בתשו' מי' והוא העיקר דקי אלעל אותה שנערה קידושין מהיקה אם אה'כ עוד נוסף על הניל' נכנס עמה לקידשה הרי יש לנו לומר בצע אמרתו אף'ה אינו דומה להן הן עדי יהוד אף' להחמיר להצרכיה גט כיוון שלא רוא הקידושין אין דניין בדミニונות.

ו¹¹הנה אין ספק דפליגי הרא"ם ור"מ בפי' הן הן עדי יהוד וכו', דלהרא"ם מקודשת גמורה ואין

כ ע"ד
ג' מצרה
ד' ידיעה
ה' הרי"ף
כ' ברכא
ח' חתימה
ו' ולפנינו
ז' ירושי
י' ז' הוּא
ג' ג' עdry
א' אמרה
י' ידושין
ש' שניתת
א' אי"ה
ו' ור' ח
ו' ומשין
ה' אם
ש' שלוח
ע' עצמו
י' הביב'ש
י' ים שמ
י' דבר
ג' ב' הוה
ז' זר, רול
ב' לסתה
כ' מטשכ'
ה' אמרה
ח' האב
פ' פטין
מ' מטה ר'כ
ג' וע' ש
א' אערטה
ב' אמרה ע'י
ה' הוּא, גם
ה' הקדשין
ב' בערום
ה' חמץ
י' פקידי
ה' השקון
ו' השפחים

של מכוון שבמי
שנשתחבש בפי
רבר רשב"א ב
הובנה לכה לא
כיווץ בזה, כי
מתוחיבת לאחוי
שתרצה. והעל
דבר, משמע א
הודאת עצמאו.
לרובות הודאות
הוואתו וא' ק
בעיריות דבר ל
מחיב לאחרני
גיטין וקידושי
הוא זה, ולומנו
בא כתוב ל
מחיבי לאחוי
אחוינו הקיש
למכoon שאין ב
ב' ייקום דבר
כח

נחוור למאי
עפ"ג
וכלה. אך מך
משום שהרו
כולן בטליה זו
הרא"ש כשר
להעדיל לא יוו
מזכחים כ"ג
וסתירות זב. ו
מיין עדות יט
ולכמה פוטקי
עדים הם כו
בשותם דבר
נעשו בפני ש
כל הלכות
יעידיו במקום
ההוא. ב'. ש

ת. ראה להלן ב
האבר
ג. הנחות ב"

בין הקשה ב' עדים אחד רואה מחלון זה ואחד רואה
מחלון זה ולא ידעו זה מזה מזרפין לקידושין,اما'
הא כל אחד לא ירע מחברו, וסביר היה שאין כאן
אלא עד אחד ולא הווה קידושין. ולהניל' ייל' קצת

[ביאור תשובת הרשב"א]

ובעין זה ממש בתש"ו רשב"א סי' אלף קע"ט
דמקדש ועדיו עמדו ומהיצה מפסקת בין
לבין האשה והנכינה ידעה בחור שסבירות והעדות
שכונו קוללה והכיבו בה שהיא היא, והיא יודעת
שהעדות שם והמקדש נהן לתוך ידה ח"י פשיטין
ואמר הררי את מקודשת לי והעדות אומרים לפני
אומדנו שלם שמעה היא קול המקדש, והיא טוענת
שלא שמעה קולו ולא ידעה שלקידושין נתן לה
ופסק רשב"א שהיא נאמנה במנוג דבבי אמרה לא היה
ידה אלא ירד אשה אהורתה שהיה עמה. וסימן אין זה
מנוג במקומות עדים ביוון שלא היה אלא לפי דמיונם
ששמעה קול המקדש אמן המקדש שטען שקידשה
אסור בקרובותיה ע"ש ובב"ש (סי' מב סק"ג).

וקשייה בתרתי اي למה לי מגו תיפוקליה ביוון שניין
ברור ששמעה קול המקדש א"כ אפי' שמעה
מ"מ ה"ל מקדש בלבד עדים. שניית כיוון שעדות זו
איןנו עוזות א"כ למה יאסר המקדש בקרובותיה הרוי
לא אמר שקידשה בשני עדים בראו אלך ניכך ה"י
מעשה וכיוון שיורו המורדים שאין זה קידושין א"כ
לא קידשה. אבל יתכן לניל' כיוון שלפי דמיון העדים
והמקדש עצמו שמעה הקול אלו הוודת היו קידושין
כיוון דסתמא שמעה ואם מכחישה ואין לה מגו לא
מהימנת נגיד דמיונם של העדים אך אם יש לה מגו
מורעל לה להתייחס לעלמא כי מגו במקום עדים לא
הווה ולגביו דידה מהימנת אך לא יועיל מגו שלה
להתיר לו קרוביותי כיוון שלפי דמיונו שקורין השקורת
כ"י שמעה.

[מקדש בלבד עדים ושניות מודדים]

עוד פש בגן לשון רשב"א סי' אלף קצ"ג שכ' שם
שהמקדש שלא בשני עדים אינה מקודשת אפי'
שניהם מודדים דילפ"י דבר דבר מממון כלומר מדבר
בקונטרס אחרון דס' המקנה סי' (לט"ד) [מ"ב סי'

ג. עיין גם להלן סי' קא ד"ה וזה קשייא לוליל סי' טה.
ג. בצל"ח [לגרגוריאן לישר ול' אב"ד פטיבורו] סי' מה אות ס: עיין שייח' בוח יוסף אה"ע ה' קידושין סי' ג' על עיבודו דמהדר' ב פרואן
שהחכם מהר"י כתוב לר"ש בע"א ליטימר רצתה לשחק בין דמיוני פלגי א' חיששן לקידושין או לא.

משכחת ליה. ואמנם למחרם"פ משכחת שנייהם
יריעעה بلا ראייה עדים יהוד או גוני דהרא"מ וראייה
בלא ידיעה כגון דמהדרם"פ ומן התורה ליכא
באירועין שם חביית ממון אפי' אי מזונות נשואה
דאורייתא מ"מ הא, יכול לגרשה בע"כ קודם נישואין
וזין כאן אלא איסור והיתר, או אפי' דיני נפשות
ומשכחת לי' שבועות העדות.

ל

[עדי ראייה בלבד ידיעה]

ו[החותי] על זה מ"מ לא משכחת ראייה בלבד ידיעה מי
לא עזיז מודיע Ai בת ישראל קדש או שפה
גבוהה, ואפי' יחברו עתה שם ישראלים מ"מ בשעת
מעשה לא ידעו העדים וה"ל מקדש בלבד עדים. וכן
משני שם גבי רוץץ מי לא מודיע Ai ישראל הרגן,
דאפי' יחברו עתה מ"מ בשעת התראה לא ידעו
משמעותה ביהלווה כיוון שמידידי גוף זה הלהה לגוף זה
מנה אם יתברור עתה שהם ישראלים בני חורון ולא
עבדי' יצטרכו לשלים אעפ"י שלא ידעו העדים מי הם
ולק"מ.

אמנם גוף דברי מחרם"פ חתומות לכארוחה מ"מ נ"י
ס"ל דהכמנה עדים מועל לקדש על ידיהם,
אי"כ אי מכחשת ואומרת משחתת התייחס Mai מהני
הלא שמעו שקיבלה לשם קידושין, ודברים שבבל
אינם דברים. ואי לא מותני משום שאינם יודעים מה
בלבה וא"ל כי מכחשת והוחזקה כפרן מה יועל.
ע"כ נלע"ד דהרי עובדא דמהדרם"פ היה שהאה
ידעה וראתה ע"א והשני היה נתמן, וס"ל למחרם"פ
בע"א אין כאן בדורו לומר אשה יודעת שאין קידושין
בע"א וכיונה לשחוקן. זה אל' דלאו דינא גמורי
ואדרבה אי גמידי יודעת דמחמירין בע"א להצרכיה
וט מה לה לשחוק חלון, ע"כ קרוב לוודאי שברazon
לשם קידושי' קבלה וסביר ע"א מהני ע"כ כשהיאנה
טעונת לשחוק הרוי מקודשת ולא הוה מקדש
בלא עדים גם להעדים ה"י קרוב לוודאי שכונתה
לקידושין אך כשים לה מגו שכוננה לשחוק לא הוה
כמה במקומות עדים שבבל כו' מהות שכוננה לשחוק
ולא הוה נמי דברים שבבל כו' מהות שכוננה לשחוק
כך שלשם קידושין כיוונה. וראיתי למורי הגאון
בקונטרס אחרון דס' המקנה סי' (לט"ד) [מ"ב סי'

ג. עיין גם להלן סי' קא ד"ה וזה קשייא לוליל סי' טה.

ג. בצל"ח [לגרגוריאן לישר ול' אב"ד פטיבורו] סי' מה אות ס:

כריות עיריו גוטין וקידושין, ושוב אילא עדות המudydim לפני ב"ד על דבר מסופק. והנה עדי קידושין בראשיתם נגמר הדבר וחיב חנק הבא על האשה, ואין צורך עוד לערות כלל וכלל, ואם יולד אח"כ שום ספק לב"ד כוגן שבא עליה אחר ואינו מכין שהיא אשת איש או שקידושה אחר, או שהיא מכחשת ואינו צריכים עדות להעיד על הקידושין, אין נפקותה אם יבואו אלו העדים עצם או אחרים שיודיעו הדבר, ומשורה אם אף ייעדו אלו העדים עצם מילתה אחריתא [היא] הים נצטרפו לרשות קוסם דבר הקידושין ומחר צטרפו לרשות ראייה באמנות, וכמה צירוף יש לשני מיני עדות. ומ"מ רצח הגאון בית היל [אה"ע סי' מ"ב ט"ב] לומר שם יש הכרחה וצריכים עדות לבוא לב"ד איז יש המשך, משא"כ בשניהם מודים ואין ציריך לב"ד. ובב"ש הטיג, כי ב' מני עדות הם ואין להם המשך זה עט זה, מה שא"כ התם בקרובן לא נגמר הcpfrah עד שיאכלנו והוא זוחב אינו נקי עד יעבור ז' ימים בנקות ויש המשך לעוז' וקל להבין. ת

[יחור עדות בשעת גירושין וקידושין]

ת **7** **אמנם** אם נכוון הדבר מ"ש באבני מילואים סי' מ"ב (סקיר) נהי דראוי ונכוון ליחד עדות בגיןין וקידושין, מ"מ העיקר שלא נאמרו דברי ר"ף ורמב"ם אלא כוגן עדות מכאן ונפשות, אבל בדברים שתחולת עשייתן צוריכם עדות אף"י שאינן מיחדים עדים, מ"מ דעת הבעלים אינה אלא על הכללים ולאו כל כמיינו דפסולין לבטל רצין הבעלים וממשיהם. ויצא לו מלשון ראי"ש פ"ק דמכות (סי' יא) והוא בש"ע ח"מ [ירוש] סימן ל"ז, ובש"ך שם סק"ז הרגיש בזה ע"ש. מ"מ כך העלה באבני מילואים ונכוון הוא וכ"כ בקצת"ח סי' ל"ו סק"ז. וא"כanca אף על פי שהזמנין הרבה המסודר זה הפסול להצטרוף לאו כל כמיינו להפסיד הקידושין שהחנתן והכללה פיאנו בו ולא רצוי שיהיה עליהם עדות זולתי הכללים.

[נדר "אנן סחדי"]

ובלא"ה נראה לי דנהו ברא"ש (מכות ט"ז) וטמ"ק איתא הקושṭיא מגיטין וקידושין בפומבי,

ת. ראה להלן בחלק זה סי' קה חלק ת"ז ב"ט בס"ז ראה וכי ת"ג ה"ה התם בפומבו ט, א ד"ה ג"ע, י"ע ט"ט הל' נהרין פ"א ה"ג יטמ"ק
האטחתי ביה
ט. הגרות טמ"ג לט"ז קפ"א את ג

של מון שבמקורה הכחשה ע"ש עכ"ל. יعن ראייה מי שנשכח ביפורשו ונתלה בקורו עכבריש ולא ידע דברי ושב"א בח" קידושין סי' ה ע"ב שנתקשה שם הרבה למא לא יזעל הזאת הוא תמורה במא כיווץ בוה, כי מה שחב לאחרני הוא ברשותה להתקדרש למי מהחיבת לאחרי, הלא היא ברשותה להתקדרש למי שתרצה. והעלת בקרה כתיב עפי' ב' עדים יקוטר דבר, ממשפ' אין שום דבר מתקיים בלי עדים אפי' הוואת עצמה. אלא שבמקום אחר כתיב כי הוא זה לרבות הזאות עצמו, נמצאו יש לו בממן ב' קרא א' הוואתו וא' קיומ דבר על ידי עדים, ועכשו כתיב בעריות דבר ליליף ממכון, ויען קידושין וגיטין איינו מהחיב לאחרני, ומ"מ אין סברא דבא הכתוב להקיט גיטין וקידושין לממן טאן בו הכחשה דהינו כי הוא זה, ולומר הדוזאת עצמו מהני פשוטא. אע"כ בא הכהוב לומר גיטין וקידושין עפי' שלא מהחיב לאחרני כיוון דיש בהו קצת דמיון לחוב אחרינה הקישן הכהוב לממן שיש בו הכחשה ולא לממן שאן בו הכחשה, היינו דהקיsha לקרא דעתפ"י ב' יקום דבר ולא לקרא וכי הוא זה ע"ש ולויה נחכוון ריש"א כאן ותל"מ. ת

[ב' מני עדות]

ת **7** **נזהר** למאי דרבנן דראה זו וכיצדZA בה מתקדשת עפי' עדות כל העומדים שם במצוות חתן וכלה. אך מה, שיש לפkap הום מא"ש הרב השואל משום שהוא יחד את הפסול להעדי, נמצאו עדות כולם בטלה והביא מא"ש ב"ש סי' מ"ב סק"ת לדעתה הרא"ש כשרים הקידושין ואם אח"כ באו לב"ד להעדי לא יופסל למספר. והבוי הרוב הניל' בקיותם מוגבאים כ"ט (פ"א) פלוגת ד"א ור"ע מפיגול וסתירתם זם. ולא דמי להדרי כי עוכלא לדני. הנה ב' מני עדות יש, א. מקיימי דבר הינו גיטין וקידושין ולכמה פוסקים גם קניין [בלא עדים] לא מתקיים אלא עדים הם כוורותים הדבר לא שייעידו ולא שיאמינו בשום דבר אלא גו"ה הוא שלא יוגור הדבר א"כ נעשה בפניהם. ואכן צריכים שיהיו עדים בשירים ככל הלכות עדות אף"י שאין צורך לנאמנתם ולא יעידו במקומות אחד אלא כן גו"ה שייעמדו אצל הדבר ההוא. ב', שראוין להעדי וזה נקרא יקום דבר והינו

ומילחה דלא רמייא
שכועה, אבל בתוס''

[חשור ע]

והנה במס' שכועו
השבועה א'
בשם רשב"א אין ני
הרי יכול לומר שכח
עצמם שירודע שלא י
ומייתי קרבן, אבל ח
שהיה בזמנן קרוב ד
והנה יש חילוק רב
להעיר שה איננו ש
הושאם לפי תומו וו
וידע מ"מ הדבר א'
העדים רוצחים לחיזין

[בעין ש] הערת

מעשה בנער אהו
משודכת י'
במוחות הינה אחריו
בין גועזונען בייא
הנער הניל האט אן
על ידו דרינאך האב
הבטולה הכללה בת
דומיט מקדרש געווע
האב איך ניכט געד
אויפֿ אירוד פינגען
הלשון הרוי את כי
אננד זיא האט עני

חוין מב' מקומות התיציא
התימט זיז דל' מאדר כל
שייעמא לא גדרש מושו
מקדר מ"ט מקראי דבר
יא. בשיתות בית יצחק ר'
עד שיינען שבי^ט
המעיטה, בהרבה פזקי

אלא כל אן סחרדי לא צריך כלל [לдин עדות] וכמ"ש
רמב"ם סוף הל' גירושין, ועיין היטב ש"כ סי' מ"ז
סוף סקס'ז ומה שהקשו עוד התוס' על פירשי' וכמו
ע"ש וראו דברי נכנים בעזה". גוגולה מוח ביחס
סוטה ל"א ע"ב סוף ד"ה הא חד וכמו דבسطה
הרגלים לדבר לא אמרוי עדות שבטלת מקצתה בטלה
כלוח ע"ש.

7

[אי בעין כוונה להheid]

והנה לשון ש"ע ח"מ סי' ל"ז סע"י א' ואם היו כל
הערים כשרים אחד שנחכוון להעיר ואחד
שלא נחכוון להעיר. והוא לשון רmb"ם (הלי עדות פ"ה
הה) ומוכרה בש"ס פ"ק דמכתוב בין דאי לחוותיה
בין לאסחורי לעולם עדותן עדות. ובמשו' פנים
מאירות ח"ג סס"י כ"ה הניח בץ"ע שהוא נגד ש"ס
וחוספ' ישנים כרויות י"ב ע"ב דאי עמי אמר לא
נתכוונו עדות, וכי שם שרבי דין הילכה למשה
שלא לכבול עדות מה ששמו מפי בעלי מעשה אך
לא נחכוונו להעיר אין בעדותן כלום אם בא או אח"ז
להעיר ע"ש, והניח בץ"ע. ובאמת בכך כוונת כי
ע"ב משמע קצת דלא שייך עדות לא במלטה
דרומיא עלייה, דהינו שנחכוון לראות להעיר ומאי
דמסיק אפי' בתוליות דלא רמייא נמי וופר הינו
כען תולילות, אבל עדות שצרכיך ידיעה ודרישה
מענים שונים יש לומר מילחא דלא רמייא עלייה
אינו זכר כל הפרט דבריט. והגאון בית מאיר סי'
מ"ב (טע' ד) כתוב וכוונת ש"ס לא נחכוון להעיר

מ"מ בתוס' מכות (ו, א ד"ה שמואל) בנסנהדרין ט' ע"א
לא הקשו אלא מגטין ולא מקידושין. וברמ"ב ב"ב
(קיג. ב) דמייתי ש"ר סי' ל"ז שם לא מקשה מקידושין
דפומבי כמו בחופה, אלא בקידושין וכחוכה
בזמניהם ובמידנות אחרתו, אבל במדינתינו בזמנינו
שמקדשין בחופה בפומבי כנידון שלפנינו לך"
כאשר אבא,

ובתחללה עלה ברעינוי משווה לא הקשו אלא
מגיטין ממשום דחתם כולחו להזוי' אתי
עכ"פ לדאות סידור הגט, והוא קשיא לנו (לפוסלו)
[לפосלן] הנסיבות ע"י הקרובים והחרצוי לחירוצים,
אבל בקידושין שהropicאים אינם לדאות כל נתינת
הטבעת ואmittת הרוי את מקודשת לי, אלא לשימוש
הברוכות ולכבד ומצוחה הכנסת כללה וכדומה, אלא
שם'ם הם עדדים ע"י עדות האומדנא כנ"ל א"כ שני
מיini עדות הם ולא יצטרפו ב' מני עדות כי אלו
معدין על הקידושי עצם ואלו מעידין על
האומדנא שוכן הדראן כי כי נטערתו ע"י דברת מ"ז
הגאון במקנה סי' למ"ד שכל עידותה בקידושי אינו
אלא עפ"י אומדנא בעלמא שהרוי מכסין פני הכללה
ואין העד יכול להעיר שזאת היא הכללה אלא
באומדנא שהושובנים הושבנה באפרון וכדומה
וזהו ראי' ברורה לכל מה שעסוקנו מה בתשובתינו
מ"מ הדרא קו' לזרחי' כיוון שהכל על אומדנא א'כ
יופסל הנסיבות ע"י הפסולים

מייחדו בלאה"ג ניל כל עדות שהוא ע"י אנן סהדי
א"ע דין עדות ולא יופסל ע"י צירוף פסולים
וקודם דהרי כל אנן סהרי פטולין וכשווים מצורפים

ו. בעין והניא כתוב לדבש בשוו' מיל דברות ח"ג אה"ע סי' ו חיל' וכן מה שבכתב מכתובות (ב, ב) סתאי דתוליות ותבאי דבר
סב"ע סע"נ ב"ה [סקמ"ד] החגיג הלא ע"ז חסוב קישית הפניות מארחת אך געלט מהפסקים דברי תוכ' דברות (ב, ב ד"ה
ול). וועל החוס' דביבות רתוליות, אדרמה חתם משמע דדברות סתם עירות אוניא אל הדריא עליה העורו ומשה
פשאי דביבות. אבל עין תוליות אוניא עדות שצרכיך לעניינים הרבה, אלא מילחא בעלאו ולא צרכיך הדרישה ודרישה, ואני מושעה למ"ד
מן צרכיך הדרישה וקרור, אלא בונתי בכל עדות ש בו ב' עניינים שצרכיב בית דין לשלайл, אך ומזה הדרה ובדלא רמייא אמור לא אדרעתה,
אבל תוליות הוא דבר קל, ואפללו הבני היה אומניא בין דלא רמייא ולא צרכיך נס זה, קמ"ל ר' חזדא דלא, ולא' מ"ד על כל פנים עד שיש
שנת' וט' מדברי מעלה נזכר שלא יעד בחר השיך' בספטן ק"ה סקמ"ט, והיר' מעזען לו מה שצרכיבת על תלולין, אך גם שם עז' קפטי
הבלות התשובות, וט' בעין שאמר בנות החוס' שאה' שס' קרובים אפסולין, וזה לו לכתוב מושם הדרישון בטען למייעוואן. ובעין
עדות דיעיה כבב' מה שצרכיבת לשי' רטבו ותכלת תלול' בהחלה עירות כתוב אפ' על פ' שצרכיבים פני הכללה מבל' מוקם ראו ההחלה שצרכיב
קדשין לד' הכללה דברי חיכא דה כל השומע נתק, חינה אם היה להחרון מבעיה עין או סיבן מובדק באזבגון שוי' היא אזבגון הכללה,
אף על פ' שטערדי אוניא זועעט, "ל' שדרא ההחלה, גם ות הדר קשיה, אבל לא ליה כביל מה דע לא נתק", ובדר היה מעשה בפאלין
וה ב' שנה לעז' שצרכיבת הכללה וקדש' זה והוא קדש' אתה ולבסוף הדריך זה ות הדר קשיה, ומזה הדרה נתק למייעוואן ומשה הדרה
היא ג'. ואוניא דרשה לדריש' א' (ס' אלף עק"ט) החט' שבע' בקהל מואהרו הבלתי ודי' שעכ"פ הנעהה שס, אבל הדר אוניא זועעט כל' אט
היא שם או היא בביותה ובהאי לו אחרות, גם כי כל הסברא שטמצעיא שראה תחילת העדות היא סברא לא' ג' כי אפ' על פ' שלשין זה בתמי^ט
בלשונים אבל לא נתקינו ליה כל' בעין בדורות הדרים אוניא געלתו ידר' מעגנא מספוא' ודבר, בסתה, וממנו ילפנין בכל דבר שבעודה בעין
סנא. אורבי' דבר דבר לא חביב בסמותה שטמצעיא, אבל בסמותה שטמצעיא ב' עדים קני' וב' עדים טהור, וטוק נורה שותה היה נזך' ב' עדים על בעלה, אבל נורה הדרים הוא
ב', וטמ"ל בסמותה עטסורה בעין ב' עדים קני' וב' עדים טהור, וטוק נורה שותה היה נזך' ב' עדים על בעלה, אבל נורה הדרים הוא
עד אין ב' מ' ב'ז, ובתב' רשב'א בקידושין (סח, ב) דבר דבר נורה שותה הוא כל' דבר שבעודה דבעין ב' עדים ולא סני בחרדת פ'.

קרוב כל כך שלא היה אפשר לשכוח ונשכעה על שקר ונחיהית קרבן, חורי הוא יכול לומר לא נחכונתי מתחלה ע"כ שכחתי מהרה. זה כוונת ש".

ומזה יש לזכור מי ששמע או ראה עדות ולא נזכיר להעיר ובא זמן רב אח"כ להעיר בדבר ההור, שלא לקללו כיוון שהש"ס מעיד שיכול לפטור עצמו מקרבן עי"ז, ש"מ עשוי לשוכח מהרה ולאו אודעתה, אף"י אומר שוחרר אנו חוששין שאמר בקדמי מש"ה דקדוק תוס' וכתו אמר באו אחר זמן אבל מיד ולאלתר בודאי מהימני אף"י לא כוונו להעיר כנעל"ד.

ע"כ אין כאן בית מיחוש מעיקר הדין רק מהיות טוב. ובטוב אהותם בברכתם.

פ"ב נהגי ליום ה' ט"ז כסלו תקצ"ה לפ"ק.
משה"ק סופר מפדר"מ.

ומילתה דלא ומיא לאו אודעתה ופטור מקרבן שבונה, אבל בתוס' א"א לפרש כן ונדרך מאד.

[חישוד ע"י שבועות העדות]

זהנה במס' שבועות (פ"ד, ב) במתני' החשוד על השבועה א' שבועות עדות וכו'. הקשה ר"ן בשם רשב"א אין עשה חשוד ע"י שבועה העודות הורי יכול לומר שכחתי, בשלמא [קרבן] מיתוי עפ"י עצמו שיודע שלא שכח ונשבע על שקר וחזר בו ומיתוי קרבן, אבל חשוד לא עשה עפ"י עצמו, ות"י שכיה בזמן קרוב שלא מazi למימר אשתליין ע"ש. והנה יש חילוק רב בין מי שנחכוון לראות כדי להעיר שזה איננו שכח בזמן מועט ובין הרואה או השומע לפי תומו ומילחה דלא רמיא אעפ"י שראה והרע מ"מ הדבר אויל מלבו. והינו דקאמר אם העודים רוצחים לחיבבו קרבן ואמר' לו היה הדבר

סימן קא

[בענין שתיקה לאחר מתן מעות, ועדות ידיעה بلا ראייה, וקידושין בעד אחד]

הבחן מכיל איזוט אויך דרכיה געווועזען דאס וואחד
ביום ד' י"ט יום אתחמל הקעוז"ל וקודם מנחה.
הק' יואל.

וז"ל העד השני: אויך גם חביבי הבה' יואל וארען געווועזען ביהא דעם ר' הג"ל ביום ד' הנ"ל י"ט ספוק' למינחה אונד האב געוזהען וויא הבה' הנ"ל איזוט געוזען בי"י א' החטולה הכללה הנ"ל אונד האט איהר געגעבען וט בטבעת ליה אונד דער נאך האט ער געזאגט דיא וווערטער חורי את מקודשת לי כרת משה וישראל מז"ט אונד דרנאנך האט ער זיא עס אויף דעס פינגעער אהן געטהחאן אונד האט עס לאנגן אך געהאלטען.
הק' מיכל.

ח"ז ס' מקומות הגדיא הבהיר מן הבעל, א' עד סופו מי בעש' אה, הרינו כתוב בchap. זו ל"ז אלעאו אי הדרתית זו ל"ז מאורכ' ביל עדים, ודדרתא בעיל דן במאה עדים דבאי, געל' י' וברבי אל' ייבט דברי סוף פרק קפא דמעלה שתיהיך בקטיאא מי בירטוא לא גדרש מדרדי בchap. ד' בעיה בפראטה במקצת סיגן ל' דמייר מאה דבשער נט' בעידת חתימתה בל' עד מסורה בישס און סדרה. טהך פ"ט מקיטי דרב, נראת שין ל' רשב"א על קדרשין, בבר' גאנז חוץ' מדרדי, ו' (ה' שנותיו אריך).
יא. בשוחה בית יתקח חילט' ס' ב' אית' ב' העדר על רבש' בגין בה"ל' מיטבאי דבוחות ב, ב' נמי מיטבש דלא בח"ס הדר שר' בתהילות עד שיתן שין מדריך וסידר אך שלל' נהייז לער' ובי', ובאות א' שם ברב העקר לדינא דא"ע בינה להעדר בשעת ראייה המשוערת. יתכלח פסוקה ס' מה ע"ט ר' היל היביא סיע לה"ס מיש"ת התשכ"א ה"ז ס' ריא ע"ט.

וכמ"ש
ז"י מ"ר
ז"י וכ"ר
בתוכס'
בטוטה
בטלה
זר כל
וואחד
ות פ"ה
וותהיה
פננס
ש"ס
ה לא
געהה
ה אך
את חי'ז
ות כי'
זלחה
ומאי
הייננו
וישחה
עליה
- סי'
היעיד
וידי
- ר'יה
- דשיה
לטער
עתה
צחים
קמי^{בגער}
צענין
צענין
ללא
טפלין
נעללה
- אט
בתהט
קדות
בעינן
צענין
ללא
טפלין

לדעתם כז"ק וכל מקוב ושלול בוגריהו היה כל גאות בוגריה
כזון נתן ולט נוי סמויים וכינון למשיח נמניות

6. **הנפקה כפופה ל---** מונטג'ו, ג'ז. 103. בתקופה זו נתקי

ואמנם צצ'ת פקודות במאסלאן על חאנַג סלָן ווּכְרוֹן חַנְקָה טַמֵּן
וכס' נְטוֹסָה נְשָׁוָתָן על בָּאוֹרָן, יְסָמְךָ לְמִזְרָחָה
כפומות שָׂהָרָה וְיָרָחָה, וְיוֹמָבָן גַּדְעָן כְּפָרָה וְכְבָשָׂר טֻמָּא
כוֹן רָוָהָה, וְכְבָרָהָה כָּבָב וְאֶתְן חַנְקָה טָמֵן נְיוֹזָה יְהִי לְבָהָרָן
בְּמוֹזָהָם כַּיּוֹן דְּכַחְיוֹן הַמְּמִיס חַבָּג צְוָן כְּסָוָה מְכָנָה
לְבָנָם הַחֲיוֹן עַשְׂמָן גְּזָבָה, וְאֶתְן גַּמְלָה דְּקָרְבָּן לְלָבָן
הַגָּבָן דְּצָבִי הַטָּפָף, הַלְּבָן הַסָּבָבָר כְּבָדָבָר כְּיָנוֹן
וְלָבָן הַלְּוָסָרָן וְכַסְתָּוָן צְדָקָן גְּנָעָרָן גְּנָעָרָן טָמָהָן
וְכָמוֹן כְּבָדָבָר כְּמִבָּרָה, וְכָלָן וְלְהָרָבָן חַדְעָן גְּנָעָרָן טָמָהָן
וְוּבָבָן גַּדְעָן כְּמִלְאָדָי וְבָבָן גַּמְסָן כְּבָיָן, כְּיָנוֹן דְּמִבְּבָרָה
הַחֲגָן כְּמַחְפָּדָן נְכָרָן וְכְמִבָּרָה גַּלְעָל וְמִוְיָּסָן דְּקָרְבָּן
סְפָכָבָן יְמִינָה, הַלְּבָן הַסָּבָבָר כְּסָוָה טָמָהָן, כַּיּוֹן גַּוְעָן דְּבוֹרָה
לְהַלְן גְּנָעָרָן גְּנָעָרָן גְּנָעָרָן כְּבָבָרָה וְכְבָבָרָה
וּמְשָׁבָב כְּהָבָב יְזָרָה כְּבָבָרָה וְוּבָבָן גַּדְעָן לְיָבָן וְגַוְעָן
כְּגָבָנָים הַלְּבָן קְבָרוֹן נְעָן גְּלָן וְוּגָבָן הַגָּבָן
מְפָרָן גַּבְעָן כְּסָוָה דְּוּסָוָהָן, הַלְּבָן הַסָּבָבָר נְגִוָּסָה
סְמָמָה וְקוּסָמָקָיְוָן גַּלְעָל נְגָתָבָן, כָּסָן וְגַנְוִיסָה חַמְוֹסָה מָלָה
מְפָרָן כְּצָהָרָה וְהַכָּהָרָה כָּל הַקָּרְנוֹתָן חַלְבָּיְוָה וְטִירְנוֹתָן
[כְּבָבָרָה] לְמָמוֹן שְׁלִיחָן כָּל גְּלָן הַמְּלָאָן חַלְבָּיְוָה וְטִירְנוֹתָן
גְּנָוָהָם בְּגָנָבָה, וְבָבָקָר סִיסָּס וְבָבָיָן וְסָמָמָה
מְמָנָן, וְהַסָּבָבָר קְרָמָה מָלָי סְפָקָה וְסָמָמָה גְּלָן וְסָמָמָה
טְהָרָהָן בְּגָנָעָן הַלְּבָבָן הַגָּבָר מְפָרָן וְדָלָן הַגָּבָר
וְהַגָּבָר הַגָּבָר מְלָאָן כְּמַחְמָדָהָן בְּגָנָעָן צָו מִירְבָּן וְבָבָרָה,
וְהַגָּבָר הַגָּבָר מְלָאָן כְּמַחְמָדָהָן בְּגָנָעָן צָו מִירְבָּן וְבָבָרָה,

ונשים נגמנסת היל סנו כבאי שמירה, היל גו ודוויו גויריו פְּרִישׁ צוֹר
גְּשָׁגָל מַעַן מַעַן גְּשָׁגָל מַעַן, מַוְתָּא קַמָּכָה מַהֲרֵי פְּצִוְתָּה סֶלֶם
הַקְּפָדָה שְׁנָאָה דָּלָן מַזְבָּחָן דָּלָן יְסָדָה מַלְגָּה נַמְלָה.

רְבָרְבָּרָה כִּכְלֵי מְגַנְּנָה וְזָהָב וְכָלְבָּד וְכָלְבָּד וְלִבְּרָה נָעַן כְּבָשׂ
וְבָרְבָּרָה צְבָרָה כְּבָשׂוֹן כְּלָמָּה, נָעַם וְכָלְבָּד לְחַלְבָּה, וְנָעַן כְּבָשׂ
כְּבָשׂוֹן שְׁוֹבָעָה נֶגֶד סְמָנוֹת, וְמָה קְסָסִים וְכָלְבָּד מִזְבְּחָה גְּרָבָּה
לְחוּץ נֶגֶד כְּבָשׂוֹן מִמְּלָאָה וְמִזְבְּחָה טָהָר עַל כְּבָשׂוֹן וְמִזְבְּחָה

לעכית מלהוב גיגאנטיש חיש מה ניט ציט צערלו טמפה.

ג) שם נבנויות וצולחות כמלונות כר, הפגן והציג כלון טמלה נבנויות, מ"מ כיס ולווי לאחסן, וככל גזען יוסטן גלן

על שפתו ובקמן כפכחיתם סונגו וכאכזב ווילן חפנס סדרני ולעון.
ולן בפודק פודק פודק.

שם ולח מנו פְּסָמֵם מקרין גבאים כי, כיון כהן סמיך דנ"ק
תנ"ג מן כפכחים לנו מאיי צל נזחר מלחת מלח ומלח
שכנער תנ"ג וזה קחן בלו יוסר ולען על הלב טביה, וזה מין
כברונו שמלת וכמוש נפל רום טורף מהלך כל טרבל בטעמך

ב) שם ס"ב בגבונא וארס טוֹרְטָלֶן רַוְּהָ כָּר, דבש כְּבֵץ לְטוֹרְטָלֶן
לע' סדרון בגבונא מְכִינָה קָרְהָ אַס וְטוֹרְטָלֶן רַוְּהָ כְּבֵץ
מְכִינָה בגבונא, וכן סדרון הַלְּגָנָה וְטוֹרְטָלֶן הַתְּ בְּגִבְונָה
וְאַמְּכֻוּם טַבְּשָׁה נְזָקָה יְטָרְהָ, וְנוֹמָה דָּלָה גַּלְּגִישָׁן קִין כְּמוֹשִׁין הַלְּגָנָה
כל זָקָה פָּעַז מְנַגֵּס קְרִיאָה גְּרִיאָה נְלֹאָה מְקִיָּה גְּנִימָה וְמְגַלְּבָה
וְזָקָה הַתְּ כְּבֵינוֹת פְּלָמָלָן פְּלָמָלָן מְקַבֵּל קְנִינָה הַכְּלָל הַסְּכָן
הַסְּכָן קְהַנְּגָן קָרְהָ אַס מְלָנוּ בְּעִמָּיה עַמִּי נְמַמּוֹת גְּנִיעָה הַסְּרִיגָה, כְּמַמְּבָבָה
כְּמַמְּלִיחָה וְלְמַמְּוֹת כְּחַבְּבָה חֲסָאָה, וְנוֹמָה כְּמַמְּשָׁט וְלִמְּנָעָן נְקַוּשׁ גָּדוֹל
גָּדוֹל כְּיָוִן וְכְבָּנוּת מְכִירָה כְּחַנְּגָן גַּלְּגִישָׁן מְלָבָד וְמְלָבָד גַּלְּגִישָׁן
גַּלְּגִישָׁן וְלִמְּנָעָן פְּלָגָה הַכְּמָסָה צָוָה, וְסָלָגָן מְלָבָד וְיַדְכָּה גַּלְּגִישָׁן
הַסְּרִיגָה כְּמַבְּלִיל הַבְּגָדָה כְּסָרְעָם וְדָרְבָּן מְלָבָד מְלָבָד גַּלְּגִישָׁן
כְּמַמְּבָבָה כְּמַמְּלִיחָה סָרְבָּה, וְוּוֹן כְּיָוִן כְּלָיְחָדְנָה מְלָבָד
גַּלְּגִישָׁן, הַלְּגָנָה כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן
כְּבָּנָן, וְלִפְנֵן כְּבָּנָן סָרְבָּה סָרְבָּה מְבָטָחָה לְכָבוֹדָה דְּרוֹחָה בְּעִמָּיה
שְׁלֹוחָה גַּנְיָה נְוֹתָרָה וְמְגַרְבָּה כְּחַלְבָּה מְוֹרָה לְמְרָלָלָן דְּרוֹחָה מְשֻׁבָּה גַּנְיָה,
הַלְּגָנָה פָּלָגָה מְסָתָּרָה כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן
וְגַּנְיָה, כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן
כְּבָּנָן סָרְבָּה גַּנְיָה וְגַּנְיָה יְאַמְּרָה לְכָבוֹדָה דְּרוֹחָה בְּעִמָּיה
בְּפִרְבּוֹרָה קְרִיבָה גַּעֲמָה גַּעֲמָה גַּעֲמָה מְזָרָה דְּרוֹמָה הַסְּרִיגָה, כְּמַמְּבָבָה
כְּבָּנָן סָרְבָּה גַּנְיָה הַלְּגָנָה כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן
טַבְּשָׁה נְטוּמָה קְרִיבָה גַּעֲמָה הַלְּגָנָה כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן
טַבְּשָׁה נְטוּמָה קְרִיבָה גַּעֲמָה הַלְּגָנָה כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן כְּבָּנָן

17

וְאֶלְעָגָה רַבָּה כִּי צִוָּה לֵן נַעֲמָנִין מַעַן, וְאֶרְחָק כֵּל הַחֶדֶד נַעֲמָנִין וְאֶתְכָּה
הַחֶדֶד הַלְּבָד הַלְּבָד הַלְּבָד מִשְׁאָמָר מִשְׁאָמָר מִשְׁאָמָר
הַלְּבָד כֵּל לְלִיל נִקְבָּט הַדָּר כֵּל הַכְּבָר כֵּל
וְאֶמְמָא שְׁלִיל וְכֵן קַמְמָא שְׁמַכְרָן מַלְמָנִין וְזֹה וְמוֹמָג וְמַרְמָלָה
חַבְרָה

ונגראה הולמן טיסור נסחאת עט פ"ג כתף גנען ס"ה ונו ה' קובלן פון זו כחורה נרבעת ולחו נלקחה צלען קובלנס מזרון טבן כבש ווון קלן מוס מסעיף ווי מזחן בוגריה גוון דרומן צבאי חיל

וותח' ח' ט' לקNEL ומכה מאר ברכות ט' כ' ה' ג' נמי שארות ע"ז
כברrios סלול נבניא קפנא, הילג בעין דוח' ג' נבניא
בברrios בפלל, ותבניא כר' פ' מינבר ט' ב' ווג' נבניא
ערכות חי' ה' ג' מלול חיל' ג' ה' ליבורג זרבון וטראס' צד' ג'

א לאפשר גוט נזמיינש פֿוֹתְּחָה קִרְבָּן דַּבָּרֶן, בְּלֹא כְּפָרָה
נֵס קִרְבָּן כְּבָשָׂעָן גַּעֲמָה הַלְּגָדָה גַּמְלָה וְבָכָה
בְּבָבָה וְגַמְבָּה קִרְבָּן לְלִי נְקָבָן, הַלְּגָדָה לְסָעָם תְּנוּנָה דִּמְבָבָה
דִּמְבָבָה לְדַעַן נְקָבָן גַּדְלָה כְּבָרָה פְּרָי מְפָרָה מְנָבָרָה כְּבָרָה
לְלִי חַרְבָּה סְפָרָה נְמָרוֹן גַּעֲמָה נְקָבָן נְקָבָן וְמְמָבָטָה כְּבָמָה
הַלְּגָדָה קְהִלָּה, וְאֵס כְּלָמָדָה בְּסָס לְמָהָרָה הַלְּגָדָה נְקָבָן
מְבָבָה מְבָבָה הַלְּגָדָה טַבָּה תְּנוּנָה סְבָנָה הַלְּגָדָה סְבָנָה קִרְבָּן
אַבְּגָלָן גַּרְגָּלָה וְבְּבָבָה תְּנוּנָה גַּרְגָּלָה, בְּלֹא כְּפָרָה

יש לנו נסיך קדוש וונס נולע זיימאנט מון פון קראבז ומ' פ' פון
רוזן נקלין דהרי פנורום, פון נולע זיימאנט זון צ'ילן ווונס.
מיוחה מל' זו לא בענין לנטלן, טבל נפער ניטר זון פהמיה
לא המבקרים ווונס בון נלען זיימאנט זון קהן מונט גווע
טמונן פולגן, ווונס מון פון פטנין, ווונס סט זיינט גווע גווען גומין
כ' על זו, [מויס ד' אַסְטָן], ווונס דומזאך זומלן ס' ו' פון קראבז
ונדר מאוניג ווונס נולע זיימאנט זון, ווונס א' סטוצ' ז'ס' אַסְטָן

卷之三

ויז' ס"ה קי"מ. [ה"ב, ט"ז נ"ג ס"ג סק"ט].

卷之三

מתקן גראףן צדוקות המציגים בפונקציית \hat{P}_k ו- \hat{P}_{k+1} בו π_k הינה
ונראה ודקלה ש- \hat{P}_k מוגדרת כפונקציית \hat{P}_k בפונקציית \hat{P}_{k+1} .

(והנה גומני נרנרבנש מזוזת כללות והן נו' החבות
במאותה תקופה היה לנו נקיון חברם והו' לנו
קטוט לדרשו כל הוקן בלהט ביטוחת נז' ט' ו' ג' פ' נ')

לכדו לאקה מיטס זומטער עילו זכירות מיטטה.
ש מקומות פער נזומה דאסטריאו על קומפלקס בוניזיט גאנטס קעלס
נטפי ג'י' בסן הילן נאקל, ווילן זונט סלען קאנל סוכן דאן גאנטס,
על כוֹה חניך עילן קאנל פאלן מל ייך חניך פאלן קוּגַל ווְזָמֵן זָמֵן,
זון חניך פאלן מל ייך חניך, ווילן זונט גאנטס נס חניך ציטטן.

הוא רק לרוב בנו"א ומ"מ נחשבה אף שצרכין אנו לעוד דבר זהה לא ראיינו רק ייחוד ולרב הוא רק יידיעות שאף שסביר אדם י"ד קטנה כלום ודאי אכן מועט שאין כיון דיאכ"א מ"ד שסביר אכן אדם גיטין דף מה' משום שאין לומר רוחקה אך מ"מ מצד הרוב היודע קטנה כלום והרוב שאין בועלין שביחוד יש גם ביאת אף שאיכא צ' שאף אם נימא מועט אחד לא צ' שבשבב לרבות כעדים לקיטוא משם שב אף לקולא שלא תחפוץ קידושי ז' מודה בעזם והדין כדילע אלמא ראייה ממש.

ויש ידיעה שאף בנפשות נחשב עד שיראו בדרך המנגאים אף שהוכניס במכחול בשופרתן שלא דרא ז' ב"מ דף צ"א שבtab דלא הוקיקת כ"ב בדבכה"ג ברוחן ושאר מיתנות מיתה וריך במנגאים לא הוקיקתו ומהיבין אותן מיתה אף שאינה ר' ולכן בהרגני במנגאי ריך בשאר ט' שלא ידרגו לעולם כדייאתא בס"פ' טמאל דמוכרין לרבר דמנגאים נ' זו ולית בהו גזה"כ וזה לעניין ידי ידיעת לא היה בעצם בראייה אך שבדרכ המנגאים דהא עכ"פ לא דרא ז' ודאי שבצעם הוא בראייה לכל דן לבנטשנות לא ידרגו ע"פ עדות ד' לא נתחרש לעניין ידיעת זו.

ולכן בחלב שאחריו רק בח' ישראל רואתו יש להתרIOR גם בישרו ברורה דהוי בראייה וזה שאם יערבו לסגור העסק שלתם שהוא הרוחה והמשלה משגחת אליהם הוא ודאי שהוא בראייה שלא היה בכל אי גם לכ"ע דאין טעם לחולק זה ולו להקל ייש לו טעם גדול ורשאי וכו' הרוב בנו"א שיבורו תורה וגם הרבה ושובשין שלא כדין אבל מ"מ לבעלין להחמיר ואין בות משום ייירה ובר' לעצמי אבל מי שרוצה לתקל ח' ואין להחשיבו כמוזל באיסוריין.

ומש"כ כתיה לשון לאלה המודහרים מסוף תלב הבא מנוגדים דהאלו שאון נהירין מה"ח ויר"ש הוא רק מחלב של הקאמפאניעס מטעם גדול שפירוטה לעבר אף משחו مصدر השגחת דיני המדינה שעונשין ע"ז ובmorות לא גורו כי היא דישראל ישב בגד עדרו של עכ"ם שמורת אף דלא חז' ליה כיון שיכל לראותו בשעמדו מירמת בע"ז ז' ל"ט עיין ברמב"ם פ"ג מ"א הי"ז לנו סבירי דאם בmirmat והעל' עונש חוקי המדינה לא הי' בכלל הגורה ולע"ז מסתבר שהדין כמותם. אבל ליקח הלב מפארמער נכרי גנרטין כל ישראל בני אשכנז לא ברדב"ז ופר"ח ועיין בהתס' סיון ק"ז ובעודא דכתיה אירוי בפראטעה.

ידידו בוקירה

משה פינשטיין

סיון מו'

בענין הלב הקאמפאניעס שבמדינתנו

ט"ז סיון תש"ה.

מע"ב יידי רה"ג מוהר"ר יהודה דיק שליט"א.

ובדבר הילב של הקאמפאניעס במדינתנו אשר יש פקוח המשלה ואם יערבו הלב בהמה טפאה יונשו וגם יסיגרו את העסוק שלחים שלכן ודאי מירחת טעטער יש טעם גדול להתרIOR אף בל' שיטת הער"ח משם הדיעיקר ידיעת ברורה הוא בראייה ממש כהא דשבועות דף לד' גם לעודות דמןן. גודלה מוה איתא בתוס' יבמות דף מה' בשם יש מפישים גם לדין ראיית בד' לטבילה גר עי"ש. וזה גדר אכן סחדי שמצינו בהרבה מקומות. ואף לעודיו קיומה דקידושין שאף שלא דרא אלא היזה הוא כראוי הביאה ממש ונעשית א"א גמורה אף לחייב מיתה להבא עליה אחר אה"ב ושלא להחפות בה קידושין אחרים. יותר מוה חווין דף אכן סמוך לעכו"ם אויל שאל כל' מעכו"ם ואם יש אומדן גודלה שלא עשה זה ממש שיש לו הרבה כלים יש להקל. ולטה דמשמע מהט"מ הי"ד שבמקומות שידוע טמאות להם חלב טמא ליבא גם החש שירוב אף באלו שרוצה למוכר רק שם' א' אסור מטעם שנאסר במניין לא הותר אף שבטל הטעם א"כ בישראל מחלל שבת שלא נאסר במניין והאיסור הוא רק כשיש החש ממש אין לאסור במדינתנו שהיה מהמקומות טמאות להם חלב טמא שליבא חשש שירוב להם"מ ובודאי יגקה הכלים בשישאל מעכו"ם.

שבשאר איסורי מכלי עכו"ם הוא ספק גדול אם יש במחול שבת בפרהפי שיתר היה נטה לומר דליתליה דינה דעתם אף שהאחרוגים החמירו בין לאסור במצו וכן אנו גוזהין להחמיר למשה ואינו רוזח להאריך כיון שלא זה הוא הנידון. אבל בחלב שהוא מושם שחוושין להבל טמא וכיוון שהוא חשור לכל התורה כללה, בדעתה בירוחה דעה סי' קי"ט סע' ז' הוא חשור ג'ב' לפרב הלב טמא כמו עכו"ם. וגם לשלה ע"ז הלב יישראל הוא לר"ת בתוס' ע"ז דף לא גרע מעכו"ם והביאו הרמ"א סי' קי"ח סע' א' וא"כ ב"ש שלב שלו יש לאסור. ואף אם היה מוחל שבת ורק בצעעה יש לעין דחשוד לתוכו חשור לך, ורק הש"ך בס"י קי"ט ס"ק י"ב מזרין שייהו שניהם מן איסור אחד כגון בדבר מأكل עי"ש. וمدنין החשור בדברים שאין דרך הרבה להקל שחשוד גם להחלה נימא ג'ב' דהוא רק באיסורי אכילה כדאיתא בש"ע בס"י קי"ח סע' ז' ובס"ס קי"ט האלשן החשור לאכול ואולי הוא דוקא ועיין בש"ך שם טהוא דוקא לאומו דבר אבל הביא מהב"ח שהוא לכל התורה ומשמע שם לאו דוקא איסורי אכילת, ולכן אם רק בצעעה יש להקל בתש"ך שלא השוד להחלה אבל בפרהפי הרי החשור גם להחלה וכ"ש לערב ולפ"ז אף אם נימא שהוא בקון נשbeta בין העכו"ם מ"מ יש להוש שחשוד גם להחלה ולערב שום להו נשbeta בין העכו"ם שרגילין לשקר ולהחלה ולזיון.

אבל מ"מ נראה שלא היה בכלל הגורה老人家 דאיתא במ"ט פ"ג מ"א גו"ג בשם רmb"ן ורשב"א שאן הוילין באיסוריין אלו של עכו"ם אחר נתנית טעם שהבאים דצ'ו, להרחק מأكلיהם שזה לא שייך בישראל מוחל שבת אף בפרהפי ולכן אין לאסור אלא כישיש החש ממש ועיין בכ"מ שם הטז' לעניין ישראל אינו מומחה שהוא השוד שאינו בכלל האזרת ואסור רק במקום שיש חשש ממש עי"ש. ולכן אם יודעים שאין איזל דבר טמא שהחשש הוא רק שמא היה בכל הילב טמא שלכן כשידועו מעולם לא הייל דבר טמא אין להוש להו אלא אם הוא סמוך לעכו"ם אויל שאל כל' מעכו"ם ואם יש אומדן גודלה שלא עשה זה ממש שיש לו הרבה כלים יש להקל. ולטה דמשמע מהט"מ הי"ד שבמקומות שידוע טמאות להם חלב טמא ליבא גם החש שירוב אף באלו שרוצה למוכר רק שם' א' אסור מטעם שנאסר במניין לא הותר אף שבטל הטעם א"כ בישראל מחלל שבת שלא נאסר במניין והאיסור הוא רק כשיש החש ממש אין לאסור במדינתנו שהיה מהמקומות טמאות להם חלב טמא שליבא חשש שירוב להם"מ ובודאי יגקה הכלים בשישאל מעכו"ם.

ובאמם אחד נהג להחמיר אם נאסר מדין מנהג ג' בערים חיליא אם הייתה סוגנו להחמיר אף אם הדרין הוא להתריר וכ"ש בידע בעצמו שיש להתריר ומ"מ בתג איסור יש עליו איסור נדר דנהג ג' אם אבל אם התחריר מושם שהיא סבור שאסור מדינה או אף רק שאסור מסקפ וחשב על המקלין שלו טועני דין או שאלוי הם מולוו באיסורין אין עליו דין נדר מצד מנהגו וא"צ היתר.

והנני ידודה

משה פינשטיין

סימן מה

עוד בעניין הב"ל

ר"ח מנ"א תש"ה.

להניל.

7 → ובגדבר מה שבכתביו שהזרזה להקל בחלב של האקמאפאניעס שהם תחת השגחת הממשלת יש לו טעם גובל ממשום שידעה בחשبة בריאות ולא היה זה בכלל האיסור כיון שאסרו רק בגין ישראל רואו והוא טעם גובל, ואך שבת"ר שלו לי תשובה מפקיד השליטן שהעונש ע"ז הוא רק מעשרים וחמשה עד מאה דאלר וגם הם מקבלי שודא לא נתבטלה בהזדהעה ממשום דאין להם בשליל מה לעבד ולעהונש וליתן שוחד דין להיות מות ריווח שיטרנו נפשיתו ע"ז דכיוון שאסרו מדיני המשלה לעט ודי כשירצוי ליקח פעולים להולב סופים וגמלים וחוזרים יצטרכו לשלים להם הון רב וגם לשחד כל הפעלים שיש להאקמאפאניע שישתקו וגם לשחד למגעתו המשלה שאף שוחד הוא דבר המכזוי מ"ט בדבר פרטום כאשרו ר' קהן האקמאפאניע שאן עשיין בעצמן אלא ע"י פועלם הוא דבר קשה שייראו מליך שוחד ואם יעלה בידו ליתן להם שחד צrisk להון רב ונפצע שאין שייך שיחיה לו ריווח מות ובלא ריווח תא מפורש בגמ' שאון לחוש לעורובי עזיז דף ל"ז קיסחה דמורייס בלומה קיסחה דהמרא ב"ד לומי וכן גרא בנות' דף ל"ב, ורק שיש לחוש שם ייש לו מעת חלב טמא שא"צ לפועלם ויערב באופן שלא יבינו העסקיים שהוא רק ריווח משחו ובפרט לגבי מסחר של אלףים שודאי בשוביל מירמת מדיני גממשלת אף בשוביל פונש קטן לא יערב, ובפרט שם יעבור אותה פעמים ודאי יקחו ממנו הלאיטענס ואין להחשיבו מולול באיסורין.

הוא רק לרוב בנ"א ומ"מ נחשכה ידיעה זו כראיה ואף שצרכין אנו לעוד דבר דחואך רק ידיעה דחוא לא ראיינו רק יהוד ולרב הוא עד מלהא שטム רק ידיעות שאף שטובר אדם יודע שאין קידושי קנסנה כלום וראי איזא מעתן שאי יודען גם לדידיה כיוון דאייא מ"ד שטובר דאן אום יודע עין בתוס' גיטון דף מ"ה משם שאין לומר שתהיה פלוגתיהם דוחקה אך מ"מ מצד הרוב היודען שאין קידושי קנסנה כלום והרוב שכן בועלין ביתה ונוט והרוב שביחוד יש גם ביאיה אף שאיאقا ג' מעתים בגודם שאף אם נימא מכמות אחד לא היו קידושין מ"מ נשחט לרוב בעדים לקוימה ממש שעבעל לשם קידושין אף לקלא שלג יתפסו קידושי השני וגם שמואל מודה בעדים הדרין כدلעיל אלמא דיש לידעעה דין ראייה ממש.

המודהרים מסתמ ואין גוזהין מתח' גיעעס מטעם גודל גהה דיני המדינה כי הא דישראל תורה אף דלא חוו מירחת בע"ז דפ' ז לבן סברוי דבם זה לא הי בכל ותמן, אבל ליקח שראל בני אשכטן זימן ק"ז ועובדא

ושה פינשטיין

ויש ידיעה שאף בנפשות נחשב ראי' דבמנאפים עד שיראו בדרך המנאפים אף שהחוב הוא רק אם הכניס מכחול בשופורת שלא ראו זה. ומשמע מרשי' ב"מ דף צ"א שכטב דלא הווקתן תורה להסתכל כ"א דבכח"ג ברוח ושאר מותות לא היו מחייבין מיתה ורק במנאפים לא הווקתן תורה להסתכל ומהיבין אותן מיתה אף שאינה ראייה. וא"כ צרך לומר שבעצם ידעה היא כראיה גם לבני ונפשות ולכון נהרגין במנא芬ין ורק בשאר מותות והוא גזה"ב שלא ידונו ע"פ ידיעה ולכון במנא芬ין שהיה נמצאו שלא יהרגנו לעולם כדאיתא בסוף' דבמות סובר שמואל דמוכחהין לומר דבמנא芬ין נהרגין ע"פ ידיעה זו וליית בהו גזה"ב זה לענין ידיעה זו אבל אם ידיעה לא היה בעצם כראיה איך שייך לומר שיירנו בדרך' המנא芬ין דהא עכ"פ לא ראו וליאכ עדים אלא ודי שבעצם הוא כראיה לכל דבר רק שנחדר בדונשות לא ידונו ע"פ עדות ידיעה ובמנא芬ין לא נתהרע לענין ידיעה זו.



ולכן בחולב שאסרו רק בחולבו ערכין ואין ישראל רואו יש להתריר גם בישראל יודען ידיעה ברורה דחויה בראות. וזה שאם יערבו יענשו ויצטרכו לסגור העסק שלהם שהואר הרוחה של כמה אלפיים והמשלחת משגחתם הוא ודי ידיעה ברורה שהואר כראיה שלא היה בכלל איסורם. וזה הוא גם לכו"ע דאין טעם להלוק בו ולא נחוצה לטמיון ולחקל יש לו טעם גובל ורשאי וכן שמיילין בו הרוב בנ"א שומרו תורה וגם הרבה רבנים וחוץ לומר שעושין שלא כדי. אבל מ"מ לבעלוי גוש מן הדואי להחמיר ואין בו מושם יהרא וכך אני נוהג לתחריר לעצמי אבל מי שרוצה להקל הוא ערשה כדין ואין להחשיבו מולול באיסורין.

ה דיק שליט"א. במדינתנו אשר רבו החל בתהמה ע' שלתם שלמן להתריר אף בלא זה ברורה הוא. ע' לעדות דממן. מ"ה בשם יש לתהמוד גרא עייש. וא' מקומות. ואך או אלא היה א' גמורה אף ושלא לתהמוד יונן דאף אנן עשוה בעילטן זב כהו עדים כה גט מהשנוי לשני בכתובות ים שאין אדם ע"ז קידושין נל ביאת נזות

ביבון מ"ט

עוד בענין הנ'

ב' אולול תש"ד.
לחנ"ל.

הנה בדרדר שעריר כזורה מה ש
חלה גם מהഫארמיערט ש'
המששלחת כי אין שופרים נ'
אכאר הדרדר שאם מצד הקאמט
טעם גדול וכן נותה להלכה
מהפארמיערט אין לאסורה. וגם נ'
יותר.

הנה המדרדי פ"ב דע"ז נ'
חלבו לזרוך אכילת החלב ועתה
שהלבו עכ"ם ואין ישראל רוזא
כעטמלך לחמאה ואנן לא היישין
כך שרי אין אנו חושין בגב
לזההרא עיי". ושות שרת' ל
לה שעיל טעם ר' חנינא לפ' נ'
חלב שפרשי"י דיש להוש שבעוטו
החלב ודלאא עריב ביה חלב ו
דאטו מי היישין דעכ"ם שוט
חלב טבא ומטעם וה פר"ת דהוא
כתבו בתוס' ד"ה הדא בשם ר'
גביגות משיט עריב החלב טבו
אין העכ"ם שוטים לערב בו חלב
עומד ולכארה הוא יש להוש ש
החלב ואח"ב גמלך לגבינה שבו
אף בחמאה וכן זרך לופר כדח
דאין היישין להכפי אלא בידוע
אסור מצד הצחצחו הלה.

אך יש חלק גדול בין זו
לדברי ר' אית' שבמדרכיו דבתוכו נ'
להווש בשיטה גבינה שבא מתח
הדא הקש על פרשי"י דאטו שוט
חלב טבא ואם היה סברא להוש נ'
לא היה קsha כלום גם פ' ר
לחמש וזהרא בלא ירושלמי אלא
לדרביו מהירושלמי. ו/or שבמדרכ
יש לנו לופר שיש להוש דלאא
הביא ראייה מגבינות שאין היישין
ואף שטמג' דיזון ליכא ראייה להו
גראה לפרש כפרשי"י דיש להו
עריב החלב טמא דף' שאינו שוט

ונוט וווקה שאדם יודע שאין קידושי קטנה כלום
גם להחותים עיטה היודעה שהוא ברואה ונחשבו
עדים לקומו.

וטעם הקצת"ה אליאה דה"ש בט"ס צ' דאף
ידיעה שאח"ב מהני כמו לממן, אשומ דיבור דכל
ענין עדים לקומו הוא רק כדי שיכל לדבר להתרדר
ובלא עדים א"א להתרדר לעולם כיון הדוזה לא
מהニア בהו מושם דחוב לאחרוני ולכן היכא שראו
עדים הטבעת ביוזו ושמעו איך שאמר לה הוי את
מקודשת לי אף שלא ראו הנטינה כיון של ידים
יתברר בהכרח כי ראו או אח"כ הטבעת בידה מתני
כמו הראייה בשעת הנטינה. וסמכ לדבוריו הוא מסוף
דברי התוס' ריש סי' מ"ב. והחותמים אינו סבור כן אלא
בדעימן עדים בשעת המעשה ולכן כיון הדוזה
עדים הוא אח"ב אינו כלום אבל היכא הדוזה
הוא בשעת מעשה גם להחותמים הוא ברואה כדלעיל,

ומה שעדי חתימה מוגני להדריך' שמות מביא
הकצת"ה ראייה שידיעה דאח"כ נמי מהני יפרש
חותמים דערוי החתימה הם ממש כדי מסירה באה
שי"י חתימתן ונעשה במעידין לפני כל העולם בשעת
המסירה שנזכר לה כבודיק לשון הרץ דהויל ע"ה
כעדי מסירה שהרי הגט יונא מתחה יודה בעדים
הלו ובירוז שhabעל מסירה לה הנמצא כאלו נון
עכ"ם מעידין על המסירה ואין בזנות מצד היודעה
מהו זהה והוא לאחר המסירה שאינו כלום להחותמים
אלא שכן במעידין או מה שלא שירק וזה בטבעת
שאין שייבות עדים על הטבעת ואינם במעידין או
רק אח"ב כי ראו אותן העדים עצמן בידה וזה הא
הוא אחר הנטינה. וזה פירוש דברי החותמים והקצת"ה
וטעם מחלוקתם. ואין כאן הנקום להאריך בזה.

ולכן תשובתי הראשונה שיש טעם גדול
להמקילין היא גבינה וברורה אבל ודי לבצעו נפש
מן הרואי להחמיר ואני בזה מושם יהורא כדכתבי
שם.

ובדבר המחת שאינו תכשיט ומניין הנשים
בשערותיה, כפי שמעטי עישן זה להעמיד
קישוריהן שייחי השعروות במקומן שלכן מותר בראיה
במג"א סי' ש"ג סק"ח עוד יותר מאם היה תכשיט
דהמג"א אוסר דלאא שלפה' ואם אינן מעורת
קישוריה רק מבינה לאיזה צורך שתצטרכך אסורה
ובזה אסור המשנה בדורה בס"ק כ"ה.

ידיא

משה פינשטיין

שיהיה מוכחה לסייע העסק כמו שנוהגין בהרבה
דברים שאם אין מיעיל עונש ממון עונשין בליךיה
הלאיסען שהוא סגירת העסק. וכן אף שאנן לא
ニימא דברים ואומנות מעצמו אבל אומדנא זו
דמירות וכן אין לחוש לעירוב כשאין ריחת הוא
מפורש בוגם' והחשבון שאין ריחת וזה יכלין
גם אנחנו לחשוב.

ומה שרצה כת"ר לזכור שאלוי הדריכו דока
בגדיר עדים לקומו וזה דבר שלא ניתן להאמיר
זה אף להדרדי דמסיק דאף באין דבר טמא בעירו
צריך לכח"פ הישראל לישב מבחוץ הרי עכ"פ איבנו
יכול לראותו והטעם שדריך לישב להכח"פ מבחוץ
הוא משומם דיש לחוש שהוא יבא עכ"ם מהעדר
ויזוף ומתחלה צריך לראות שלא היה להעכ"ם חלב
טמא מוכין מאיה מקום אחר כמפורט בד"ט וב"ח
ושנ"ר סק"ח אבל אם יהיה מציאות שאין לחוש לה
לא היה צריך לכלום אף שאין כאן דראייה וכמו
שאגי אף להדרדי ביישב מבחוץ אף שאין יכול
לראותו אלא דהו דראייה לבורא ולא לקומו.

והנה הא דהביא כת"ר מהחותמים דבקודשין
גוריית המלך דבכי שעמדו שם לקומו ולא
מהני און סחד. הנה מה יעשה החותמים עם הدين
שהיא מקודשת מצד חזקה אין בועל בעילת נזות
ואף שם הבעליה לא ראו עדים רק היהוד ומי'ם
נחשבו מצד יודעה זו עדים לקומו. ומש"כ כת"ר
שהוא מחמת שליעיר הדבר יש עדים רק שהר
אייה פרט דאי אינו כלום דהחוור סתום שלא אמרו
לעדים שמתייחסים ע"ד לבועל לשם קידושין בהא
דקטנה שהגדילה אין כאן אף התחלה דראייה עדות
לקידושין ומ"מ כיון שמצד החוקות שהוא כידעה
נחשבו כראין והוא עדים לקומו.

אר מה שלג' החותמים בראו טבעת בירוא
ושמעיו איך שאמר הרי את מקודשת לי בטבעת זו
ולא רוא הנטינה אף שאח"ב ראו הטבעת בידה ולא
סגי אם לא שנות לה וסובר שלא נחשבו עדים
לקומו. הוא מטעם שرك אחר הקידושין נדען איך
שקדש כבר קודם שראג, לנו אף שלדיוני ממן
שהוא רק לבורא סאי גם بما שנודע אחר כך
כיוון דעכ"פ הוא אמרת שלא איברו סחד אלא לשקרי,
לא מתני זה לענין קידושין שעביגין עדים לקומו
שהרי נודענו רק שהוו קידושין שלא לפני עדים.
אבל היכא שהיודעה היא בעט המעשה או קודם
המעשה שכן ודאי יעשה בזאת דקטנה שהגדילה
ישודען שואין יבעלנה מהחוקת דיהוד ושורדי
יבעלנה לשם קידושין מתחזקה אין אדם בועל בעילת

Schneerson, Menahem Mendel, 1789-1866

11

(21)

ספריי – אוצר החסידים – ליבאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שער

היכל
חמייש

ספר

צמַח צֶדֶק

שאלות ותשובות

משלחן ערוץ יהודה דעה

חלק ראשון

ט' א' ת

בבוד קדושת אדוננו מרדכי רצובנו הבעל חאנון דאמטו האלך

אוצר קדישא אוד עילם נוד יישראאל והפארטן קדושה ד'

מרנה ורבנן מנחם מענדל גאנזט דיע

ט' ליבאוויטש

אשר השיב פשואלי דבר קברד זילבן עומקה של ההלכתה גפענה

• • •

הווצאה חדשה

נסדר מחדש באותיות מרוגשות עם תיקונים עפ"י נוכחים

עם חלק נוסף

שווית שנדפסו בכמה ספרים והוספות מכתבי

סודרו מחדש ע"ס השווי



ויצא לאור על ידי מערמת

"אוצר החסידים"

ברוקלין נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמיש אלפים שבע מאות חמישים וארבעה לבריאת

צמח שאלות ותשובות סימן עד עה ע' צדק

בתר מנגה העיר שבאו שם עכ"ל. וכל אנשי מקום רומי"ל הם באו או מדיניתנו או מואלון. ולענ"ד ודאי המנהה שוה בוחלין כמו במדינתינו להחמיר, וא"כ א"א להם להתיר בשום עני"ז בעולם. עיין תשב"ץ ח"ג סי' ז"ד וחלק רביעי סי' ל"ב:

סימן עה

7 **שאלה מההדרין ר' יוסק איזיק הילוי מהאמני החומר** תק"ב ט"ב:

א' מבני היישוב נסעו לעיר על יוזט עוב את פרותיו לעבדו ולשפטתו הא"י שיחילבם בכלים הכהרים של ישראל (ועשה לו שהה סובר שmor לעתות כן) מה דין החלב ההיא או הגבינות שנעשה ממנה וגם דין הכלמים:

תשובה. הגבינות והמאה יש להתייר בעקבך אף שלכתלה זו מצד חלב טמא וזה לא חלה בחלוב בשבל ישראל חלב טמא ומkillim בויה מצד פוסקים הראשונים ואחרונים ממש יש להנחות נזדאי לדעת ר"ת טומך הטעם משם נזדור. וא"ג דחתשת אין נחשים מצוירים וכמו שמקילים בגלו בשה"ד מ"מ הדריך פשות שיש לחוש בודאות למ"ש הפוסקים משם שיש כאן עוד טעםם. ואיכא למגgor אתו היבוי דשכתי נחשים. עכ"י בשם פמ"ק. והוא דין דתמא טמא נהי איכא למנור

א"ט היכא דשכתי חלב טמא וגמ' יש להנחות המדה אשר תחסור. וכך שיחלבו דבר טמא למלאות המדה אשר תחסור). וכן שאסור להנחות כלים כשרים בשלבי החלב אצל הא"י ועוד טעימים אחרים נזכר בפוסקים דלא קפדי אמוניותה בחלב וכו' באפוי שאין ספק שלכתה" אין שום הידר לעשות כן. אך מי שעשה כן באפוי או בשוגג אמינו ולא בגיןו יש להתייר החמאה והגבינות שנעשה מן החלב ההוא (אך לא החלב כמו שהוא אם לא יעשה ממנה חמאה ובgebionot) מחתה שעשו חמאה כל ישראל באמת אלא רק שהאי עשה א"כ לא היה בכלל גזירות ופ' האיזנו ו' מסכימים להט"ז ע"ש בס' ב"ל. גם מפרש"י רואו ע"ש. והארון נסכוותם להט"ז וזה שיבר לסדרת נקה"ב בשם ב"ח. יותר מבהמה עכ"ג. וזה שיבר לסדרת נקה"ב בשם ב"ח. ושוב ראייתי ג"כ במנחת יעם כל ע"ה ס"ק ז"א שבתב דהעיר כמ"ש הת"ז ודבורי נכונות ומכורחים מכל סוגיות בש"ט. וגם הנקה"ב שזידד להקל היני ליישב דעת הפוסקים ולא להלהה עכ"ה. גם היבוא הבלתי" ולחמה" תשוי פרה מטה אהרן ח"ב סי' ל"ג דמסיק להחמיר בלילה גרה ר"ל תל נפקא חמוץ כי"ז (הינו בישונו סמעטנען) ולא ראייתי להאריך בכ"ז דב"ז ה"י נפ"מ במקומות שאין מנהג. אבל מאחר שהמנחה פשות להחמיר בכל מדינות אלו (אם לא הולך במקומות שאין ישראל מזויין כל דאו אפשר שעת הדחק העזום שני). ואף גם זאת דקא שא"י אפשר כל ב"כ) אין אחר המנהג בלום וכמ"ש בש"ט עdag סי' פ"ח לעניין חמאת. וכמ"פ בש"ט גו"ב מה"ת סי' סי'. וכברט מנהג כוה שהוא בדרכו שנהליך הפייסם ונחגו כד' החמיר אין לו תורתה בשום עניין. וידוע מ"ש בגמ' אמרנו חוק שאפי' אם יבוא אליו איז שומען לו לבטו שכביר נחנו העם בסנדלים:

אך ראייתי במחייב רומי"ל שלח לו א' בר אוריזון ושמו הרבני המופ' מ' יעקב נ"י שעז' את עירכם כטו עיר שאיז בה בנהג לפי שנותישבה מחדש. זה איז וכמ"ש הפר"ח בא"ח סי' תצע' בדיני המנהגות סי' י"ט בשם הרשב"א והרב"ן שכ' דמדרכי' בוגمرا בנבא מציעא פרק הפעילם (זה פ"ג ע"ב) ונחיי מהיכא קאתו. בלומר וויהנו מנהג אותו מקומ שבא משם. מהכא שמעניין כל ערד חדש אם נדע רום אונשים מהיכו בא הבעל מנהג אותו מקומ שבא משם עכ"ל. וכן פסק רמ"א בחו"מ סי' של"א סי' א' בהג"ה וז"ל לא היה מנהג בעיר אבל רום אנשי העיר בא ממקום שיש מנהג אולין

הלכות פת ושלקות

סימן עה

ע"ד **סמעטנען של איי.** הנה לכוארה יש למזויא הידר עכ"י דעת הש"ד בנקה"ב סי' קי"ב בגבי הא דמותה של איי שבס"ע שם סי' י"ב וכ"ד הפר"ח שם ונסתיעו מהמדריכי פ"ק דחולין. ומ"ש בגמ' דע"ג (דלה"ה ע"ב) דקבעו לי' במכבא אסור תירוץ בנקה"ב שם דוכחות שבימי הש"ס היה בעינוי אחר מכוחה שהוכיר הפסוקי המתירים וריל' דבימי הש"ס היה מחלב או מנסובי דחלבי' ולכך אסור משא"כ כותח שבפוסקים הוא מחלב נקפא ועומד (דהינו סמעטנען). ועוד תירץ בע"א:

אבל הת"ז סי' קי"ב סקט חלק ע"ז ופי' אכן הידר כל בכוחה איי' עשו בחו"ל ישראל רואו ע"ש. והארון נסכוותם להט"ז ע"ש בס' ב"ל. גם מפרש"י רואו בחומש פ' וירא ופ' האיזנו ו' מסכימים להט"ז וזה שיבר לסדרת נקה"ב בשם ב"ח. יותר מבהמה עכ"ג. וזה שיבר לסדרת נקה"ב בשם ב"ח. ושוב ראייתי ג"כ במנחת יעם כל ע"ה ס"ק ז"א שבתב דהעיר כמ"ש הת"ז ודבורי נכונות ומכורחים מכל סוגיות בש"ט. וגם הנקה"ב שזידד להקל היני ליישב דעת הפוסקים ולא להלהה עכ"ה. גם היבוא הבלתי" ולחמה" תשוי פרה מטה אהרן ח"ב סי' ל"ג דמסיק להחמיר בלילה גרה ר"ל תל נפקא חמוץ כי"ז (הינו בישונו סמעטנען) ולא ראייתי להאריך בכ"ז דב"ז ה"י נפ"מ במקומות שאין מנהג. אבל מאחר שהמנחה פשות להחמיר בכל מדינות אלו (אם לא הולך במקומות שאין ישראל מזויין כל דאו אפשר שעת הדחק העזום שני). ואף גם זאת דקא שא"י אפשר כל ב"כ) אין אחר המנהג בלום וכמ"ש בש"ט עdag סי' פ"ח לעניין חמאת. וכמ"פ בש"ט גו"ב מה"ת סי' סי'. וכברט מנהג כוה שהוא בדרכו שנהליך הפייסם ונחגו כד' החמיר אין לו תורתה בשום עניין. וידוע מ"ש בגמ' אמרנו חוק שאפי' אם יבוא אליו איז שומען לו לבטו שכביר נחנו העם בסנדלים:

אך ראייתי במחייב רומי"ל שלח לו א' בר אוריזון ושמו הרבני המופ' מ' יעקב נ"י שעז' את עירכם כטו עיר שאיז בה בנהג לפי שנותישבה מחדש. זה איז וכמ"ש הפר"ח בא"ח סי' תצע' בדיני המנהגות סי' י"ט בשם הרשב"א והרב"ן שכ' דמדרכי' בוגمرا בנבא מציעא פרק הפעילם (זה פ"ג ע"ב) ונחיי מהיכא קאטו. בלומר וויהנו מנהג אותו מקומ שבא משם. מהכא שמעניין כל ערד חדש אם נדע רום אונשים מהיכו בא הבעל מנהג אותו מקומ שבא משם עכ"ל. וכן פסק רמ"א בחו"מ סי' של"א סי' א' בהג"ה וז"ל לא היה מנהג בעיר אבל רום אנשי העיר בא ממקום שיש מנהג אולין